

ת"פ 13618/11/15 - מדינת ישראל נגד חח"א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13618-11-15 מדינת ישראל נ' חח"א

לפני כבוד השופט שמאי בקר

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד מיטל סטי, תביעות תל - אביב

נגד

הנאשם

חח"א

ע"י ב"כ עו"ד רוי גבריאלי, סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע העבירות המיוחסות לו, מחמת הספק.

מצאתי להבהיר, כי לא היה מנוס מלהרחיב במסגרת הכרעת הדין, ולהביא ציטוטים ארוכים מתוך פרשת התביעה וההגנה, וזאת - על מנת ליצוק תוכן ולהבהיר, תוך המחשה, מדוע לא ניתן היה לבסס הרשעה על בסיס העדות הראשית, זו של המתלוננת. ועוד הערה לענין הציטוטים: כל הדגשה בהם, בין אם בפרוטוקול משפט זה או בין אם בפסיקה - אינה במקור, אלא אם נאמר אחרת.

כתב האישום והמענה לו

1. נגד הנאשם, חח"א (להלן: "חח"א" או "הנאשם"), הוגש כתב אישום במסגרתו יוחסו לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג - לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), איומים לפי סעיף 192, וכליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לאותו החוק.

2. על פי עובדות כתב האישום בעת שהיו הנאשם והמתלוננת א"ב (להלן: "א"ב" או "המתלוננת") בני זוג, תקף אותה הנאשם ואיים עליה.

על פי כתב האישום, ביום 30.10.2015 בשעה 07:30 לערך, ניצת ויכוח בין הנאשם למתלוננת לאחר בילוי משותף

עמוד 1

במועדון לילה ברחוב אבן גבירול בתל אביב. במהלך הויכוח האמור, תקף חח"א את א"ב בכך שנשך בראשה ומשך בשערותיה.

בהמשך, ניסתה בראליקו לנוס מפניו של חח"א, אך הוא תפסה, הרימה על כתפו, והכניסה לרכבו.

על פי כתב האישום, כאשר היו חח"א וא"ב בתוך הרכב, איים עליה הנאשם בכך שאמר לה "אני אשבור לך את הפנים...". לאחר מכן, איים הנאשם על בראליקו בכך שהרים ידו המאוגרפת לעברה ואמר לה "אני ארצח אותך ואת האקס שלך".

א"ב, בניסיונה להתגונן מפני הנאשם ולהדפו ממנה, הרימה את ידיה, וציפורניה שרטו את תוך פיו. נוכח מעשיה אלה של א"ב, גבר כעסו של הנאשם והוא תקף אותה בכך שנשך אותה בכל חלקי גופה.

עוד עלה מכתב האישום, כי אחד, רמי לסרי (להלן: "לסרי"), עובר אורח שחלף באותה עת באקראי ליד רכבו של הנאשם, הבחין בא"ב חובטת בידיה על חלון הרכב. לסרי ניגש אל הרכב, פתח את הדלת, הבחין במתלוננת כשהיא "רועדת" ושאל אותה האם היא רוצה לצאת מהרכב.

בנסיבות אלה, ניסה הנאשם למנוע יציאתה של א"ב מרכבו בכך שמשך אותה לכיוונו, וחיבק אותה. בהמשך, חייג לסרי למשטרה, ובעקבות כך שיחרר הנאשם את המתלוננת והיא יצאה מהרכב.

על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות, נשיכות בחלקי גופה ונפיחות בקרקפת, בגינן הזדקקה לטיפול רפואי.

3. יצוין, כי במהלך עדות המתלוננת בבית המשפט, תוקנו עובדות כתב האישום לבקשת התביעה, באופן שהנאשם "משך" בראשה של המתלוננת ולא "נשך" בראשה.

4. בדיון שהתקיים ביום 19.11.2017 כפר חח"א, באמצעות באת כוחו, עו"ד רוי גבריאל, בעובדות כתב האישום. הנאשם טען כימלבד היותו בן זוג של המתלוננת בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, והעובדה שהיה ויכוח בניהם במועד האמור - הוא כופר בכל המיוחס לו. התיק נקבע, איפוא, לניהול הוכחות.

המשפט

פרשת התביעה

5. במסגרת פרשת התביעה, העידו גב' ל"ר, סבתה של המתלוננת, המתלוננת, השוטרת שירי הובר, וכן הוגשו מוצגים בהסכמה, שכללו גם את הודעות הנאשם במשטרה, ותיעוד העימות שנערך בין המתלוננת לחח"א (ת/1 - ת/16).

6. בדיון שהתקיים ביום 28.3.2018 העידה גב' ל"ר, סבתה של המתלוננת.

גב' ל"ר העידה כי ביום 30.10.2015 התקשרה אליה בתה, נ', וביקשה ממנה לסייע לנכדתה, א"ב. ל"ר העידה כי נ' ביקשה ממנה לאתר את בתה באיזור התחנה המרכזית בתל אביב, ולעזור לה כי היא בוכיה ו"נמצאת בחוץ בלי בגדים חמים".

על פי עדותה של ל"ר, היא איתרה את נכדתה ופגשה בה כשהיא "כל הזמן בוכה ולא דיברה שום דבר". ל"ר העידה כי היא לקחה את א"ב לביתה ונתנה לה "כדורי שינה קלים" על מנת להרגיעה.

ל"ר העידה שהיא ראתה סימני חבלה על גופה של נכדתה, שסיפרה לה כי מקור החבלות היה אלימות שהפעיל כלפיה הנאשם חח"א, כך:

"...היו לה סימנים בכל מקום, היה לה פה (במצח) בליטה נפוח והיו לה על הידיים סימני שיניים והיא כל הזמן אמרה שכואבים לה הצפורניים כי הוא עשה לה ככה (מראה תנועה של עיקום אצבעות) כאילו רצה לשבור את הצפורניים. והיו לה המון סימנים ברגליים, ידיים. סימנים כחולים. והלכנו לבית חולים ואמרו לנו... אני לקחתי אותה לבית החולים וכשהגענו לשם בהתחלה למיין, ואמרו לנו שנלך למשטרה והלכנו למשטרה, ושם עשו תמונות של הסימנים..."

היא כל הזמן בכתה, ואמרה הוא כזה דביל, הוא עשה לי צפורניים... עשה לי דם בצפורניים. ואני שאלתי איפה זה קורה, היא אפילו לא יכלה להגיד באיזה מקום זה קורה. היא כל הזמן בוכה בוכה ולא היתה רגועה. זה היה משהו מבולבל כזה.

ש. שאלת ב.ה. מי עשה לה את זה?

ת. החבר שלה, שהם היו ביחד בדיסקוטק."

7. בהמשך חקירתה הראשית, עלה כי ל"ר צילמה את החבלות שהיו על גופה של א"ב במועד נשוא כתב האישום, אולם היא "זרקת" את התמונות. תמונה אחת מהתמונות שצילמה ל"ר נותרה במכשיר הטלפון הנייד שלה, והוצגה לבית המשפט (תמונה בה נראית המתלוננת עם בליטה במצחה וסימנים אדומים על עיני הימנית).

יוער כי חרף החלטת בית המשפט מיום 28.3.2018 לפיה התביעה רשאית להגיש את התמונה האמורה בכפוף לבחינת משקלה, זו לא הוגשה על ידה.

8. בחקירתה הנגדית, השיבה ל"ר לשאלת הסניגורית אודות החבלות שראתה על גופה של נכדתה במועד נשוא כתב האישום:

"ש. איפה היו לה סימני נשיכה?

ת. ביד.

ש. וזהו?

ת. זהו, היה פה סימן, (מראה על הכתפים משני הצדדים) וברגליים היו סימנים - לא של נשיכה.

ש. שאלתי על נשיכה?

ת. רק ביד."

ל"ר העידה כי היא ראתה דם על ציפורניה של נכדתה, ולשאלת הסניגורית האם יכול להיות שהיה מדובר בלק אדום ולא דם, השיבה: "את יודעת, אני עוד לא משוגעת".

9. ביום 24.4.2018 החלה להעיד המתלוננת; בחקירתה הראשית סיפרה כי שלוש שנים טרם האירוע נשוא כתב האישום היא הכירה את הנאשם חח"א, ולאחר תקופה של חצי שנת הכרות בניהם, החלו בקשר זוגי.

המתלוננת סיפרה שהיא התגוררה יחד עם חח"א בביתה של אימו והם היו "בלתי נפרדים 24 שעות ביחד. לא היה משהו שהיינו עושים בנפרד. תמיד ביחד".

א"ב סיפרה כי לאחר חמישה חודשי קשר זוגי אותם תארה כ"סיפור אגדה" החלו בינה לבין הנאשם "תככים"; המתלוננת העידה כי היו שני קונפליקטים בינה לבין חח"א טרם האירוע נשוא כתב האישום.

10. א"ב העידה, כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, בילו היא וחח"א במועדון לילה בתל אביב, ולאחר הבילוי התגלע בניהם ויכוח. א"ב העידה כך:

"...יצאנו למועדון, היה לי שעון על היד שהוא הביא לי ליום הולדת 20. אני לא בן אדם שמרבה לקבל מתנות וזה היה די חשוב בשבילי, שעון זהב קטן של קסיו. ויצאנו למועדון, איבדתי אותו איפה שהוא במועדון, ואז יצאנו מהמועדון ושמתי לב שהשעון לא עלי. התחלתי לבכות או להתרגש מזה, לעשות מזה ענין ובאסה לי וכן הלאה, והוא, ציפיתי לתגובה חמימה יותר ממנו והוא קצת התלהט שהוא יכול לקנות לי עוד מליון שעונים כאלה ושאני לא צריכה את השעון הזה ושאני ארגע. ציפיתי לתגובה נורמלית של חיבוק ונשיקה וקבלתי תגובה

אחרת יותר להוטה. אני לא כ"כ זוכרת איך זה התנהל אבל אני חושבת שהתחלנו להתווכח אחד עם השני מילולית. הובהר לי, במקרה הקודם עליו דברתי, שהוא לא אוהב שמפנים לו את הפרצוף כאשר הוא באמצע שיחה והתעצבנתי ולא היה לי כוח לזה ואני חושבת שגם היינו שתויים. הסתובבתי והתחלתי ללכת, והוא תפס לי בחולצה ובשיער, והסתובבתי ואמרתי לו למה אתה תופס לי בשיער ואז התחיל להיות יותר להוט, שנינו היינו להוטים. זה קרה באמצע הרחוב בלילה. אני לא זוכרת את הכל, התרגשתי מכל הענין אבל התחלנו להתווכח, להתעמת אחת עם השניה, אני הייתי עם חולצת בטן קצרה ומכל העימות יצא שהחולצה היתה למעלה והחזיה נקרעה".

וכך א"ב בהמשך:

"...הויכוח היה ברחוב, היה ארבע וחצי או חמש בבוקר. אז לא היה כ"כ הרבה ציבור, אבל בכל מקרה זה לא נעים. אני לא זוכרת איך הגעתי למצב שאני הולכת ממנו, האוטו של אמא שלו חנה בפניה של הרחוב, התחלתי ללכת והוא אמר לי בואי נסע הביתה או בואי נכנס לאוטו. ולא רציתי כי די פחדתי להיכנס לאוטו. ואמרתי לו שאני לא אכנס לאוטו כי אני לא אסע איתו לבית, והתחלתי לחצות את הכביש והוא פשוט תפס אותי כמו שטיח ושם אותי על הכתף והכניס אותי לאוטו. זה אוטו גדול של נכים. לבן כזה גדול.

...

נכנסנו לאוטו, ישבתי על כיסא מאחורה, אני לא באמת זוכרת. אני לא ממש זוכרת את כל הדיבורים. זה כבר היה דיבורים של עצבים. כל מיני קללות, ואיומים כאלה ואחרים. לשאלת בית המשפט איזה איומים - אני משיבה - אני ארצח אותך, אני ארצח את האקס שלך... הגענו למילה אחרי מילה וזה הגיע לאיומים. לא אגיד שגם אני הייתי יותר מדי בסדר והיתה מילה אחרי מילה, אמרתי לו כל מיני דברים שהוא כזה וכה. לא זוכרת מה אמרתי. אני מכירה את עצמי - לא הייתי שותקת במצב כזה ואמרתי לו דברים.

...

לאחר שקראתי - עוד פעם, היו איומים, קראתי שהוא אמר לי שהוא ישבור לי את הפנים ובשיא הבטחון שלי אמרתי לו יאללה בוא תרביץ לי, נראה אותך. זה כבר היה בתוך האוטו. ואני לא זוכרת כ"כ אבל הוא פשוט טס עלי, התנפל עלי ממש. שכבתי על הרצפה בין הכסאות, הוא ישב עלי, (מתקשה, מתרגשת), התחיל לקלל ואיים עלי שישבור לי את הפרצוף והניף עלי אגרוף. הוא מעולם לא הכניס לי אגרוף ואני משיבה לשאלת ביהמ"ש שגם הפעם הוא לא פגע בי עם האגרוף, הוא רק הניף עלי אגרוף. ובאתי לעצור אותו או לשים את הידיים והיו לי צפורניים שלי. ומכל הקונפליקט הפיזי בינינו היד שלי נכנסה לו לפה, והוא נפצע בפה מהציפורן, הוא נחתך וזה שיבש לו את הקופסה לגמרי

...

אני חוזרת לחתך בפנים הפה שגרמתי לו - זה שיבש לו את כל הקופסא והוא נהייה ממש כמו בהמה, הוא התחיל לנשוך אותי בידיים, ברגל, ויש לי עדיין צלקות. אני יכולה להראות. מראה סימני נשיכות,

מראה סימנים על הרגל ועל כף הרגל.

...

הזעם ירד בסופו של דבר, כנראה שהוא פרק את הזעם עם הנשיכות והוא נרגע. יש לו דברים שלו מהעבר כביכול, וכשהוא נפגע פיזית ממכה משתבשת לו הקופסא. הוא פשוט פרק בעצבים ובנשיכות ואז נרגע. הוא קם והלך לשבת בכיסא הנהג

...

הוא הלך לשבת בכיסא מקדימה, הוא נרגע, אני מתארת לעצמי שאחרי דקה שתיים הלכתי לשבת מולו בצד השני, והתחלנו לנהל שיחה...

...

ישבתי מולו והיה לו מין אפ ודאון. הוא נרגע ואמרתי לו שזה לא בסדר וזה כואב הסימנים על הידיים, היה לו שלבים שהוא נרגע והכל בסדר, ואז הוא מסתכל במראה של החלון ורואה את הדם שלו, והוא פשוט מתהפך. אפ ודאון של עצבים ורגעון, וזה נמשך המון זמן אם אני לא טועה. באיזה שהוא שלב קמתי מהכיסא שלי, ישבתי לו על הברכיים ושרתי לו שיר, קווייתי שזה ירגיע אותו, שרתי לו אם תלך של עידן רייכל. היה נראה שזה הרגיע אותו, אבל זה היה אפ ודאון..

...

קמתי וחזרתי לכיסא שלי, זה נמשך הרבה זמן של הדיבורים ולנסות להרגיע ולשיר לו את השיר. זה היה מילה אחרי מילה. אני לא זוכרת, באמת, אני לא זוכרת גם כשקראתי את ההודעה שלי מאז. היה לי בומבה ענקית על המצח, אולי רציתי לקחת סגריה מהדש בורד.... אני לא באמת זוכרת....

ש. שאלת ב.ה. את לא בטוחה אם הוא נתן לך מכה במצח?

ת. נכון, אבל בטוח שהיתה הטחה, הוא הטיח לי את הראש בדש בורד. אני פשוט לא זוכרת איך הגענו לזה.

...

ישבנו באוטו, האמת שהכל היה די רגוע, אני חושבת שהייתי הסטרית מכל הסיפור, עבר בן אדם מול הרכב, שלמזלי הוא נשא כרטיס משטרתי או משהו של משטרה, והוא היה עם ילד. הוא עבר והיה כנראה התלקחות, לא רבנו עם הידיים אבל בן אדם שעובר מבחוץ שם לב שמשו לא נורמלי. הוא עבר את האוטו וחזר אחרי 30 שניות, דפק על החלון מהצד שלי, וכן ביקש ממני להגיד שהכל בסדר ושלא יתערב.

...

לאחר הרענון, יכול להיות שכן היו צעקות אבל לא זוכרת. מה שאמרתי אז בעדות שלי אמרתי שהיו צרחות ולהט, ואני זו שדפקתי על החלון כנראה, אני באמת לא זוכרת. אבל הוא ניגש אלינו, פתחנו את החלון, ראו שלא עברתי ערב נחמד עלי פיזית, היו סימנים והכל, ואני באמת לא זוכרת אבל כנראה שהצרחות והאיומים משכו את הבחור מבחוץ. הוא שאל מה קורה ושתקתי כי לא ידעתי מה לעשות. מצד אחד להגיד לו אני רבה עם הבחור פיזית ומצד שני להגיד שהכל בסדר ולדעת שזה ימשיך. והם התחילו לדבר ביניהם, הוא אמר לו הכל בסדר, זו חברה שלי, הוא אמר - תסתכל עליה כולה סימנים. אני חושבת שהוא הזמין ניידת, והאיש הוציא אותי מהרכב, אני לא זוכרת אם אני פתחתי את הדלת אבל הוא ביקש ממני לצאת ויצאתי. לפני שיצאתי מהאוטו הוא שאל אותי מה קורה, והתחלתי לצאת מהאוטו, באתי לשתף פעולה

ש. ומה חן עשה?

ת. הוא ניסה להגיד לו שהכל בסדר ושלא יתערב. הוא אמר לי - מה את עושה, למה את עושה לי את זה. זה היה רק מילולי. יכול להיות שניסה למשוך אותי, לא זוכרת, כדי שלא אצא מהרכב. יצאתי מהאוטו בלי נעליים, בהתחלה בלי כלום. מהר מאוד הגיעו ניידות.

...

ש. שאלת ב.ה. מה קרה לך מכל האירוע?

ת. פיזית? היו נשיכות, נשארתי בלי צפורניים,

ש. הלכת לקבל טיפול רפואי?

ת. לא, אבל באותו יום אחרי שפגשתי את סבתא היא לקחה אותי לאיכילוב, אם אני לא טועה. שם נשארתי עד הערב. המשטרה שבאו לחפש אותי כבר לקחו אותי מהמין ישר משם. הייתי עם נשיכות בכף הרגל, בידיים אני חושבת, בזרועות. פנים אם אני לא טועה, היו לי הרבה נשיכות בכל הגוף, היה לי שערות שפשוט נשרו, נשארתי בלי צפורניים. היה לי בומבה פה (מראה על המצח) אם אני לא טועה היתה לי משיכה בקרקפת עצמה, וזהו. אני חושבת".

11. המתלוננת העידה כי לאחר המקרה סיפרה לאמה "בקצרה" על שאירע, והן סיכמו כי היא תיסע לסבתה.

12. בחקירתה הנגדית, אישרה א"ב כי לא הראתה את חזייתה הקרועה לחוקרת בעדותה במשטרה.

13. הסניגורית הציגה לא"ב מכתב (נ/2) שנכתב לכאורה על ידיה, הממוען למשטרת ישראל ובו בקשה "לבטל את התלונה". מהמכתב עלה, בין היתר, כי קצפה של המתלוננת יצא על היחידה החוקרת אשר "הלחיצה אותה" ו"עבדה עליה בעיניים"; כך כתבה, בין היתר, א"ב במכתבה: "... היום, אחרי שנה של תסכול וכעסים עצמיים עמוקים, אחרי שהגעתי לדיכאון כבד ושנאה עצמית הבנתי שהמשטרה היא זו שאשמה. זה מובן מאליו,

השתמשו בי כבובה על חוטים ברגע שהייתי פגיעה וכועסת מפחדת ומבולבלת. אני מודה שהקצנתי עם הרבה דברים שסיפרתי בחקירה הראשונה מכעסים ובלבול והסיבה העיקרית היתה כי לחצו עליי ואפילו איימו שאני זו שאעצר במידה ולא אשתף פעולה. הסיבה שאני פונה אליכם איום לבטל את התיק הזה... אני מבקשת למחוק את התיק הזה מזהות שתינו, מפני שבכל מקרה אגיע ליום המשפט של חן... ואגיד את הכל מול השופט..."

א"ב העידה:

"את מאשרת כל מה שכתוב פה?"

ת. כן. הדברים נכונים. המכתב הזה כנראה שלא מצאת אותו סתם, מצאת אותו בבית של חן. אני וכן רשמנו ביחד את המכתב, היו כמה פעמים שהלכתי לדובנוב 10 כדי למצוא איך אני מבטלת את התיק הזה, מפני שהייתי איתו עדיין. הוא גם לקח אותי לפסיכיאטר יד ביד, פעם אחת, זה דברים שישבנו ורשמנו ביחד. זה לא מכתב ראשון ולא שיחה ראשונה. בהקלטות שהזכרתי קודם אנו מדברים על זה שהוא הגיע למשפט ולא שאלתי אותו איך היה והוא נעלב שלא שאלתי אותו... אני והוא כתבנו את המכתב ביחד."

14. המתלוננת העידה בהמשך, כי היא הלכה מצוידת במכתב ליחידת התביעות של המשטרה, אולם שם סרבו לקבלו, ולכן לא מסרה אותו לאיש.

15. המתלוננת אישרה לשאלת הסניגורית כי לאחר האירוע נשוא כתב האישום היא רצתה לחזור לקשר זוגי עם חח"א, וביקשה שלא "יחסום" אותה. עוד אישרה המתלוננת כי היא ניסתה לפנות לחח"א ולשם כך השתמשה בשמות ("יוזרים") שונים וביקשה ממנו שישב לפניותיה, עד 1.1.2017, אז חדל הוא להשיב לה והקשר ניתק.

16. המתלוננת סיפרה שלאחר המקרה היא שהתה כחודש במעון לנשים מוכות. א"ב העידה שההפניה למעון היתה יוזמה של אמה "ששמעה על מערכת היחסים" בינה לבין חח"א. לשאלת הסניגורית אם הכניסה למעון היתה קשורה לעניינים אחרים מעברה של המתלוננת, השיבה היא בשלילה.

17. לשאלתה של הסניגורית מדוע, בניגוד לעדותה של א"ב, עובר האורח לסרי כלל לא ציין כי על גופה של המתלוננת היו חבלות, אלא על גופו של הנאשם דווקא, השיבה המתלוננת: "אין לי מה להגיד".

18. הסניגורית עימתה את א"ב עם העובדה שהיא מסרה פרטים שגויים בחקירתה במשטרה אודות נסיבות שחרורה מהשירות הצבאי, כך:

"ש. זוכרת מה ספרת לשירי החוקרת? סיימת צבא עד הסוף?"

ת. לא סיימתי שירות מלא.

ש. למה לא?

ת. כי הייתי במקום שאני לא אוהבת להיות בו, הייתי בירושלים במקום שיש בו הרבה תככים וחיות שנפצעות, ולא רציתי להיות שם, בקשתי העברה ונדחיתי והגעתי לקב"ן.

ש. אני רוצה להשמיע לך דברים שאמרת לחוקרת. יכול להיות שאמרת לשירי שהיית חודש בצבא? ושחררת כי ירו לך ברגל?

ת. חודש במג"ב מעולם לא הייתי.

ש. אחרי חודש ירו לך ברגל, ערבים שברו לך את הרגל

ת. יכול להיות שכן. גם רוב החברים שלי לא יודעים את האמת. רוב החברים שלי חושבים ששחררתי בגלל ששברתי את הרגל. באמת שברתי את הרגל אבל לא בגלל זה שוחררתי מהצבא.

ש. אז לא היתה בעיה לשקר לשירי?

ת. לא מאמינה שזה שקר, זה סוד שלך. לא נעים לספר לפעמים.

...

ש. למה שקרת לגבי הצבא?

ת. זה סוד שלי, וכל החברים שלי חושבים ששוחררתי כי שברתי את הרגל, ולא בגלל חיות פצועות שלא יכולתי להתמודד נפשית.

ש אמרת לשירי במהלך החקירה - עד היום אני שולחת מכתבים שיגייסו אותי חזרה. גם פה שקרת?

ת. לא הייתי שולחת מכתבים אבל מאוד רציתי לחזור. מאוד כאב לי שלא סיימתי את הצבא.

ש. למה את צריכה לשקר לשירי?

ת. לא יודעת מה חשבתי שאמרת את זה.

ש. אז למה שנאמין לך על מה שאת אומרת?

ת. את לא חייבת להאמין."

19. א"ב השיבה לשאלת הסניגורית האם היא נקמנית: "לא מחפשת שום דבר אישי. אם לא הייתם קוראים לי להעיד לא הייתי באה". לשאלה מדוע בעימות שנערך עם חח"א חזרה בה המתלוננת מעדותה במשטרה, ואמרה שהנאשם לא הרביץ לה, אלא היא זו שהרביצה לו השיבה כי אינה זוכרת אמירה זו, אולם גם אם נאמרה, יתכן שהיא נבעה מכך שחח"א היה עימה בחדר ואמר לה "לא לשקר" (תוך שסימנה מרכאות בידיה).

20. הסניגורית הציגה לא"ב את התמונות של החבלות על גופה כפי שצולמו במשטרה (ת/2):

י"ש. הסימן שיש לך ביד או הסימנים זה מאוד יכול להיות בגלל הטילטול שלו?

ת. נכון.

ש. מראה לך תמונה 3 (צילום זרוע שמאל - ש.ב.)

ת. אוקיי.

...

ת. את שואלת אותי שאלות כל שריטה ושריטה אם זה ממנו או מאיזה שהיא מכה? אני לא זוכרת מה היה ממנו או מההשתוללות שלי.

ש. אז החבלות יכלו להיגרם מההשתוללות שלך?

ת. יכול להיות.

ש. ההשתוללות שלך בחוץ?

ת. לא, אני לא זוכרת. אבל הכוונה היא להשתוללות ברכב

ש. יכול להיות שמהדפיקה של האגרופים בדשבורד?

ת. כן יכול להיות

...

ש. את בדיון הקודם ציינת לגבי החבלה במצח. לא אמרת שום דבר במשטרה על החבלה במצח.

ת. יכול להיות, לא זוכרת. לא זוכרת אם אמרתי או לא

ש. אני אומרת לך שלא אמרת. בדיון הקודם שאל אותך בית המשפט שאלה אם את זוכרת שהיתה לך חבלה במצח. זוכרת מה ענית?

ת. שדפקתי את הראש בדשבורד

ש. ואת עדיין עומדת על זה?

ת. כן

ש. זוכרת איך, את הסיטואציה?

ת. לא. גם פעם שעברה לא ציינתי שנעקרו לי הציפורניים מהידיים. אני לא זוכרת הרבה דברים. לא התעמקתי בדברים האלה

ש. לגבי הציפורניים לא היתה שום ראייה. לגבי החבלה במצח תתארי לי את הסיטואציה

ת. אני לא זוכרת את זה.

ש. הנאשם אמר שזה לא היה ולא נברא?

ת. הוא יכול להגיד עוד הרבה דברים שלא עשה.

ש. לא ישבת מול החוקר ואמרת תראה מה הוא עשה לי?

ת. אני לא זוכרת מה אמרתי באותם רגעים. אני זוכרת בוודאות שזה כן קרה.

ש. זה מוזר לי, שאת לא זוכרת. אבל היום את זוכרת. באותו רגע לא זכרת. איך תסבירי?

ת. נראה לי שביממה הזו שאתה היסטרי ואתה לא נוח, נראה לי שנזכרתי בעוד הרבה דברים עוד כמה שבועות אחרי".

21. לשאלת הסניגורית מדוע חזרה המתלוננת על מלוא נוסח האיומים רק לאחר שרוענן זכרונה השיבה "כי כנראה זה היה כמו שאמרתי בחקירה שלי", ובהמשך העידה:

"ת. כי כנראה זה היה כמו שאמרתי בחקירה שלי,

ש. את אומרת את הדברים כי אמרת אותם בחקירה?

ת. כי אני לא זוכרת אותם היום. אם היית שואלת אותי היום בלי לקרוא את הפרוטוקול מבחינתי אני לא זוכרת כלום חוץ ממלא נשיכות בגוף.

ש. אמרת שהוא אמר שירצח אותך ואת האקס שלך?

ת. יכול להיות, נכון, אני לא מבינה מזה קשור לאקס שלי

ש. למה שהוא יאיים עליו?

ת. לא יודעת, אולי כי דברנו על דברים זה יכול להיות ממליון סיבות. לא זוכרת. אם הייתי יודעת הייתי אומרת.

...

ש. לגבי הנשיכות - את יודעת להגיד לי איפה הן היו?

ת. בידיים, וברגליים, אני לא זוכרת. כף רגל זוכרת בוודאות".

22. הסניגורית שאלה את א"ב מדוע אין רואים סימני נשיכות בתמונות שצלמו בתחנת המשטרה (ת/5). א"ב השיבה כך:

"ש. כי אני לא רואה פה נשיכות?

ת. יש אנשים שהנשיכות מופיעות קצת אחרי. אני לא רופאה...

ש. אז את אומרת שהסימנים הופיעו אחרי זה?

ת. כן, היו סימנים אדומים אבל הנפיחות ואדמומיות הופיעו אחרי".

23. הסניגורית הציגה בפני א"ב את תמונת כף רגלה (ת/5) כפי שצולמה בתחנת המשטרה, ושאלה אותה האם תמונה זו צולמה "כאילו זה היה נשיכה?" המתלוננת השיבה כי "אינה יודעת".

24. לשאלת הסניגורית מדוע דפקה על חלון הרכב כאשר עבר לסרי במקום, דחתה א"ב את גרסת הנאשם לפיה עשתה כן כדי "לעשות פדיחות", והשיבה: "היתה איזה שהיא התלהטות, כנראה רציתי לצאת מהרכב. אולי כי הייתי בהסטרית, אלף ואחת סיבות. לא רציתי לעשות פדיחות כי זה עושה פדיחות גם לי".

25. א"ב העידה כי בתקופה שלאחר האירוע נשוא כתב האישום הרגישה מאוימת "אולי" אבל "בלי קשר הגשתי מאוהבת לחלוטין", ומיד לאחר מכן ציינה "אני אחזור על אותן מילים - לא הרגשתי מאוימת, הרגשתי מאוהבת".

א"ב הוסיפה כי באותה התקופה, שלאחר האירוע נשוא כתב האישום, חח"א נשך אותה "הרבה מאוד פעמים", והיא סיפרה על כך לאמה ולחברה שלה, ח'.

26. א"ב השיבה לשאלת הסניגורית כי היו ברשותה תמונות נשיכות "מכל הימים של הנשיכות", אולם "איננה יודעת אם נשמרו". באופן ספציפי לגבי התאריך נשוא כתב האישום, העידה א"ב כי לאמה יש תמונות ובהן תיעוד החבלות.

עוד סיפרה א"ב כי אמה ראתה תמונות של נשיכות שאינן קשורות לאירוע נשוא כתב האישום, ולאחר זמן מסוים "היא לקחה אותי לבית לנשים מוכות בתל אביב". לשאלת הסניגורית איך הגיבה אמה כאשר צפתה בתמונות בתה החבולה השיבה: "אני לא מעוניינת לענות".

27. א"ב עמדה על כך שהחבלות שנראו בתמונות קשורות לאירוע נשוא כתב האישום, אולם כאשר הסניגורית ציינה בפניה כי במשטרה היא העידה שהיא היתה חבולה עוד טרם התאריך נשוא כתב האישום כתוצאה מאליומות הנאשם כלפיה, השיבה: **"יש סימנים שאני לא זוכרת בדיוק... אני לא זוכרת מה היה יום יומיים לפני האירוע... כנראה שיש סימנים באותו יום וסימנים מאירועים קודמים. אני לא זוכרת. זה כמו לשאול בן אדם איזה חולצה לבש לפני 3 שנים"**.

28. בדיון ביום 2.5.2018, לאחר סיום עדותה של א"ב, הצהירה התביעה כי היא מוותרת על עדות אמה של המתלוננת.

29. ההגנה מצידה ביקשה מבית המשפט להורות שיוצא צו אל בנק הפועלים, בניסיון לקבל צילומי הכספומט שהיה במקום האירוע בזמן נשוא כתב האשום. בית המשפט קבע כי ההגנה תוכל להגיש בקשה מפורטת בעניין זה.

30. מספר ימים לאחר הדיון האמור, הגישה ההגנה בקשה מפורטת לקבלת הצו, וביום 9.5.2018 ניתן הצו על ידי בית המשפט. בחודש אוקטובר 2018 הגישה ההגנה בקשה "למתן הוראות" וציינה כי "טרם בוצע הצו". לאחר שהבהירה ההגנה כי סברה, בטעות, שהתביעה היא האמונה על ביצוע הצו, קבע בית המשפט ביום 18.10.2018 "את הברור מאליו - ההגנה תפעל ליישום הצו שאותו היא ביקשה וקיבלה".

31. ההגנה לא שבה אל בית המשפט עם תוצרי הצו.

32. בדיון ביום 7.3.2019 העידה החוקרת המשטרתית שירי הובר. הובר שללה את דברי המתלוננת שתוארו במסגרת נ/2, וטענה: **"זה לא מה שאמרתי לה. אנחנו לא מכריחים אף אחת להתלונן וזכור לי שעשינו נסיונות לאתר אותה והיא לא הגיעה אלינו לתחנה והסברנו לה. אני תמיד בכל אופן מסבירה לכל מי שבא מולי מה הולך להיות כי לרוב זה אותם דברים טכנים שיש עימות ביניהם. תמיד אני אומרת מה הולך להיות. שימוש במילה אזיקים זה לא מה שאני אומרת"**.

33. הסניגורית שאלה את הובר מדוע לא נעשתה כל פעולה על מנת לאתר את מצלמות הכספומט, כפי שביקש הנאשם בחקירתו במשטרה. הובר השיבה כך: **"לאחר רפרוף במסמכים בתיק אין בידי להשיב על כך...יש קצין שמחליט, זה לא שאני מורה על משהו"**.

34. לאחר סיום עדותה של החוקרת הובר, הגישה התביעה מוצגים נוספים בהסכמת ההגנה, ולאחר מכן הכריזה "אלו עדיי". **פרשת ההגנה**

35. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ואימו והוגשו מוצגים מטעמו נ/1 - נ/6, שכללו גם תמונות בהן תיעוד החבלות שנגרמו לו, לטענתו, כתוצאה מתקיפתו על ידי המתלוננת.

36. ביום 7.3.2019 החל הנאשם להעיד להגנתו. הנאשם פתח את עדותו בכך שאמר כי סירב להיפגש עם באת כוחו טרם עדותו והסביר: "... כל מה שיש לי זה אמת אחת שהיא כל הזמן תהיה. יש רק אמת אחד בסיפור הזה. אני לא צריך לקרא חומר, זה משהו שאזכור עד יומי האחרון. אני לא צריך את עזרת הסניגורית כדי להגיד את האמת".

נח"א מסר את גרסתו לגבי האירוע נשוא כתב האישום, כך:

"...היינו במועדון, בתל אביב, אם אני לא טועה באבן גבירול 76, אוטו 76 והיינו שם והיה לנו כיף בשעה 3 ומשהו סגרו כמעט את המועדון, אף אחד כמעט לא נשאר חוץ מהעובדים. בדרך החוצה המתלוננת שמה לב שהשעון שקניתי לה לא זוכר כמה זמן לפני, אבל שעון שאני קניתי לה להיום הולדת איננו על היד שלה. זה לא שעון יקר ערך, לא שעון של כמה אלפים אלא שעון שאפשר לקנות בחנות שעונים. קסיו בצבע זהב. לא היה שעון יקר. אולי 400 שח. וכשהיא הרגישה שהשעון לא על ידה, זה היה כאילו כמו שיספרו לי שמישהו מהמשפחה שלי אינו בין החיים. לא ידעתי איך אפילו להסתכל על זה, ומה קורה איתנו, אם אני בהצגה ואיפה אני נמצא. והצעתי שנלך לחפש את השעון בהכי כיף שבעולם. הלכנו למטה וחזרנו, המקום היה בשלבי ארגון, וחפשנו את השעון משהו כמו 20 דקות חצי שעה בערך, חפשנו את השעון בתוך המועדון ללא כל ... לא מצאנו אותו. וברגעים האלה שיצאנו שוב בחזרה, א"ב התחילה להתקומם, לדוגמה זה ללכת בדרך למועדון בחוץ יש מדרגות זה מועדון שכביכול הוא מתחת לאדמה, וכל הדרך לשם זה דפיקות על הקיר ודברים כאלה שהרגשתי שמישהו לא תקין, שדבר שהוא נורמטיבי אדם נורמטיבי לא ככה מתנהג. אני אף פעם לא הייתי אני לא מכיר אותה במצבים כאלה, אני מכיר אותה במצבים של שגעת אבל לא כזו שגעת. באותו יום זה היה בקטע של אם היו המצלמות מהבנק יכלתם להבין על מה אני מדבר. לעולם לא תבינו לא בבית המשפט ולא בן אדם שרושם ספרים וסרטים לא יכול לדמיין מה שהיה שם. עד היום אני נזכר באופן ההתנהגות שבה פעלה ודברים לא מתישבים לי בסדר העולמי ובסדר ההגיוני של עצמי. כמות האנשים שנחשפתי אליה בחיי ... אנחנו יוצאים מהמועדון ועוברים את הקטע של המדרגות ואני אפילו לא יודע איך להסביר... אני מנסה בכל דרך אפשרית. היא פתאום נכנס למן אמוק כזה שלא הצלחתי לדבר איתה. היא התחילה למשוך לעצמה בשערות והתקדמה לכיון האוטו, האוטו חנה בצומת כזו, זה ממש צומת שקרובה מאוד למועדון. והיא התחילה להתקדם טיפה לפני וללכת לכיון האוטו, הלכתי אחריה, מרחק של בערך מטר וחצי. תוך כדי היא מביאה מכות לסורגים ויש חנויות עד לצומת והיא מביאה מכות עם הידיים שלה לחנויות ומושכת לעצמה בשיער. בזמן זה אני מתקרב אליה בצעדים מהירים קצת ומחבק אותה. והיא תוך כדי שאני מחבק אותה היא מתחילה להתפרע וצועקת שלא מענין אותה כלום מבחינתה למות. זו המתנה היחידה שהיא קבלה בחיים ולא מענין אותה אם אקנה לה עוד 300 שעונים כאלה כמו שציינתי שבאמת הייתי קונה לה עוד 300 שעונים כאלה, אבל היא התעקשה כי זה השעון היחיד שהיא קבלה בחיים מתנה וזה לא משנה אם אביא לה שעון דומה בדיוק. היא אמרה שהיא תהיה מוכנה לעשות הכל כדי למצוא את השעון חזרה. היינו למטה וחפשנו אותו ולא מצאנו. עזרו לנו לחפש, עשו מה שביכולתם למצוא ולא הצלחנו למצוא. ניסיתי להסביר לה ואני מחבק אותה והיא שורטת אותי, את הכאב שלה היא הוציאה בזעם שלא יכולתי לעשות שום דבר, רק לחבק ולהרגיע. והיא טענה שהיא תהיה מוכנה להתאבד על השעון הזה. הרכב עמד הוא הראשון שהגענו אליו אז כשבאתי להיכנס לאוטו היא עברה את הכביש לצד השני וטענה שהיא רוצה לקפוץ לכביש ותתאבד. אני חבקתי אותה שלא תעשה את זה, כי ידעתי שהיא מסוגלת לעשות את זה. לפי סיפורים שלה שהיא ספרה שהיא מסוגלת לעשות

הרבה דברים וידעתי שיש לה את האומץ לעשות דברים. אם יעלה ברוחה שניה אחת במיוחד במצב הזה של האי שפיות שלה שהוא הרבה יותר קצר, זו בחורה שבמצב נורמטיבי הקוטבים שלה מאוד, לא צריך לקרות כלום שהיא תשתנה 360 מעלות. לא תארתי לעצמי שזה יכול להיות ככה. חבקתי אותה ובקשתי ממנה שתכנס לאוטו ונחזור הביתה. היא לא רצתה ואמרה שתעשה הכל כדי לקפוץ לכביש.

...

לא משכתי לה בשיער ולא בקרקפת. היחידה שמשכה, וזה יושב לי על הלב, היא משכה לעצמה בשיער, היחידה שלקחה את הראש ודפקה אותו בדש בורד של האוטו ואני נמצא בכלל מחוץ לאוטו והיא בתוך האוטו דופקת את הראש שלה על הדש בורד בכל הכוח. אני פחדתי שיכול לקרות לה משהו. ואני בחוץ כל הזמן הזה והיא דופקת על החלונות באוטו.

...

אלה 3 הפעמים שבהם חבקתי אותה והיה את הפעמים שהיא נסתה להביא לי מכות ושרטה אותי והכניסה לי את האצבע, שרטה לי את כל החיך בפנים. ממש עמוק. ויצאתי משם עם המון חבלות. וכדי להגן על עצמי, אם אני הייתי צריך להרים עליה יד רק מכה אחת הייתי צריך להביא לה והיום הייתי בנקודה אחרת. מכה אחת. אז להגיע לקטע של נשיכות, אני לא צריך לעשות את כל זה. אם הייתי מפעיל עליה כוח הייתי צריך להביא לה מכה אחת שהיא לא תצליח לקום. הכוח שלי מאוד גבוה ואני לא משתמש בו למטרה של שום דבר, אני בן אדם של נתינה ואהבה. אני בטח לא ארים יד על בחורה שהיא החברה שלי. אני עם ערכים עצמיים ובחיים לא אעלה ברוחי לעשות אותם. על בן אדם בחיים לא הרמתי יד. בחיים.

...

אם הייתם מוציאים את המצלמות כמו שביקשתי עשרות פעמים לא הייתי עומד פה. ביקשתי מהחקירה הראשונה.

...

בהמשך הייתי איתה בתוך הרכב. אחרי שהיא הפסיקה לדפוק את הראש בדש בורד ולהתפרע, היא ישבה עם עצמה כמו זומבי בכיסא שליד הנהג, אני עמדתי בצד ואני רואה את השיער שלה מהזווית, והיא פשוט לא זזה. יושבת כאילו. בישיבה, לא עם הגב שכוּב. ואז נכנסתי לרכב, לא רציתי להיכנס מהצד של הדלת שלי אז נכנסתי מאחורה של צד הנהג. זה רכב גדול של נכים אז הדלת נפתחת לצד ומשם יש מעבר לקדימה. כשאני נכנסתי לרכב מאחורה סשה הסתובב אלי ופשוט באטרף קפצה והתחילה להכות אותי ושנינו נפלנו על הרצפה של האוטו. וזה היה הזמן שהיא שרטה אותי בתוך החיך ובפנים. ועשתה לי פציעות כאלה ואחרות.

...

ת. ... הגיע אזור הוא הלך עם הילד שלו, הוא החזיק ילד קטן ביד, זה כבר היה בעלות השחר. הוא הולך בתמימות והיא אומרת לי שהיא תתחיל לעשות בלאגן ולא מעניין אותה שום דבר. לפניו עבר עוד זוג, היא אמרה לי אתה רוצה שאעשה פדיחות? והתחילה לדפוק על החלון. הזוג לא התייחס לזה בכלל. ואז היא אמרה

- איזה באסה לא נורא אבל יהיו עוד אנשים. ואז עבר הבן אדם הזה והיא התחילה לדפוק על החלון ממש, בצורה של הצילו, וזהו. הבן אדם בא ופתח את הדלת, שאל אותי למה כולי שרוט, והוא שאל אותה אם היא רוצה לצאת מהאוטו, היא חשבה והיא הוציאה את הנעלים שלה ולקחה את הנעלים ושאלתי אותה אם היא בטוחה כי בכל זאת היא שתתה, ולא היתה במצב של .. היא היתה במצב ממש לא טוב אז לא רציתי להשאיר אותה בתל אביב. אם היא היתה שפויה בדעתה והייתי יודע שהיא תסתדר, איך שראיתי אותה משתגעת עם עצמה הייתי בורח משם. אם היינו, אם היא לא היתה במצב שלה באותו יום הייתי טס משם. אבל בפרט שהיא הבת זוג שלי זה לא נראה לי מוסרי להשאיר אותה בת"א ולא להחזיר אותה לאשקלון. היא יצאה מהרכב ואני יצאתי והתחלנו לדבר, הוא אמר לי... אמרתי לה ש... הוא שאל אותי שאלה ואמר לי אתם נשואים? או משהו כזה. היה איזה שאלה שאני לא זוכר מה היא. לא זוכר מה הוא שאל אותי. בכל אופן, אני יצאתי מחוץ לרכב, והסברתי לה שזה לא נראה לי הגיוני שהיא תישאר פה ואני אלך אבל אם זה מה שהיא רוצה אני מכבד את זה. נשאר לי 160 שח בכיס ופשוט הבאתי לה מה היה לי. שיהיה לה כסף בכיס שהיא תסתדר ותוכל להגיע ללכת... וככה זה הסתיים שהיא הלכה. ובכל החקירות בהתחלה עד היום יש לי כ"כ הרבה מה להוכיח אבל .. אמרתי הרבה דברים שלא היו נכונים כי ידעתי שהיא אשמה וידעתי שיעשו לה את הבלאגן. אז ניסיתי להגיד שזה היה בדרכים אחרות...

ש. זוכר מה אמרת לאזרח או מה עשית כשהאזרח בא ושאל אותך אם הכל בסדר איתה? "תעזוב אותה היא אשתי" ומנעת ממנה לצאת מהרכב?

ת. ממש לא. ברגע שהוא פתח את הדלת היא כבר יצאה בחוץ ולא יכולתי להחזיק אותה.

...

ש. אני מציגה לך את החבלות. תסתכל על החבלות ותגיד לבית המשפט ממה נגרמה לך כל חבלה.

ת. כל החבלות האלה נגרמו כתוצאה מהתפרעות שלה על השעון. תמונות 1-2 זה בגלל התפרעות שלה. תמונות 3-4 היא מתחילה להשתגע ולהרביץ בכל שלב אפשרי. זה היה גם מחוץ לאוטו ובתוך האוטו.

ש. תמונות 5-6 ?

ת. זה באוטו. (8 ו-9). למעשה הכל או כמעט הכל היה בתוך האוטו. למעט אולי 6.

ש. בחקירה שלך אתה מסרת סיפורים על כאלה שרבתם איתם בים ועל מישהו שהרביץ לך במועדון ולכן נגרמו לך חבלות. תסביר למה.

ת. כי זה בדיוק מה שאמרתי קודם. אני בשום שלב לא רציתי לסבך אותה, היא גם ככה עברה יותר מדי בחייה. המון דברים שאי אפשר לתאר. הם לא יומחשו תוך כדי סיפור ולא רציתי להוסיף עליה שיהיה לה עוד צער. העדפתי להשאיר את זה ככה ולקחת דבר על עצמי רק שלא יעשו לה בלאגן.

...

ש. העימות צולם. במהלך כל העימות אתה מבקש ממנה מתחנן אליה, שתספר את האמת. יבוא התובע

ויאמר שאתה ניסית להשפיע על המתלוננת במהלך העימות. תסביר מדוע בקשת ממנה שתספר את האמת?

ת. האמת שלה לא היתה גורמת לי לעוול באותו הזמן. אם היתה מספרת את האמת לא היה נגרם לי עוול.

...

ש. מה יש לך להגיד על זה שנשכת אותה ברגל ובידיים?

ת. ממש לא נכון. ברגל? (שואל בתמהון)

ש. ומה תגיד לגבי הסימנים האחרים שתועדו ?

ת. כל מה שהיה על גופה באותו יום לא עשיתי לה. כל הסימנים רק היא עשתה לעצמה. היא עשתה לעצמה. כל הסימנים שהיו עליה רק היא עשתה לעצמה. היא דפקה את הראש שלה בדש בורד ועד היום כל האוטו שבור.

ש. הצגת מכתב שהיא כתבה לתביעות שאתה מסרת לידי. היא טענה שכתבתם את זה ביחד. תספר לביהמ"ש מי כתב את המכתב ואיך הגיע אליך המכתב ומה ידוע לך עליו.

ת. המכתב הזה היא רשמה אותו נטו מרצונה, אני לא ידעתי על המכתב, היא שמה לי אותו בדואר. כך הוא התגלה לי. אני לא ידעתי מה היא עשתה איתו. מצאתי אותו יום אחד והראיתי לך אותו.

...

כל הזמן הזה עשיתי חשבון נפש עם עצמי, אם אני מצטער על המעשה. וכל פעם הגעתי לאותה תשובה. שאין לי לשם מה להצטער, כי לא עשיתי דבר. והדבר היחיד שאני מצטער עליו בחיים שלי זה שהכרתי אותה.

...

וכל רגע איתה אתה מגלה רבדים אפלים, פעם שעברה ציינתם משהו על מקלט... "

37. בחקירתו הנגדית הציע התובע לנאשם כי המתלוננת "תפרה לו תיק" ושאל אותו מדוע היא תעשה כן; חח"א השיב כך: "כי אני לא רוצה להיות איתה. היא היתה מגיעה אלי לבית גם כשהייתי בצו הרחקה ממנה. כל השכנים יעידו על זה. אנשים שראו אותה קופצת..."

חח"א הוסיף כי "יום או יומיים" לפני האירוע נשוא כתב האישום רצה לסיים עם המתלוננת את הקשר הזוגי בניהם. לשאלה מדוע עד נקודה זו לא ציין זאת השיב "זה לא רלוונטי. לי זה לא רלוונטי".

38. חח"א השיב לשאלת התובע, כי לאחר האירוע נשוא כתב האישום לא שבו הוא והמתלוננת לקשר זוגי, וציין כי היא

"היתה באה, קופצת, מבקשת לדבר איתי".

39. לשאלת בית המשפט מדוע מר לסרי העיד שהמתלוננת נראתה במצוקה, השיב חח"א כי מר לסרי הבחין, בו, בנאשם, כמי שהיה נתון במצוקה, כך: **"אני נראיתי במצוקה. למה הוא שאל אותי למה אני נראה ככה? למה הוא שאל אותי?"**.

40. חח"א עמד על כך שלא מנע מהמתלוננת לצאת מהרכב.

41. התובע ביקש מחח"א להסביר מה מקור החבלות על גופו כפי שנראו בתמונות, והוא השיב: **"אתה שואל אותי שאלות שאני לא יכול להגיד איזה שריטה כך ואיזה שריטה כך"**. התובע תהה מדוע בחקירתו הראשית השיב חח"א על שאלה זו בדיוק, והנאשם הסביר כי **"הראש שלי עשיו נמצא בלכיש ולא אני לאשקלון להוציא את אחי החולה"** (מכאן רכב הנכים שבבעלות משפחת הנאשם, למיטב הבנתי).

42. התובע הטיח בחח"א כי המתלוננת טוענת שהיא גרמה לו את החבלות רק כתוצאה מהתגוננות מפניו. חח"א השיב כך: **"זה שקר וכזב. היא היחידה שגרמה לעצמה את כל הפציעות האלה בכך דרך אפשרית"**. חח"א הסביר כי בחקירתו במשטרה אמר שהחבלות נגרמו לו כתוצאה מתגרה שהתרחשה במועדון **"על מנת שלא יעשו לה בלגן"**.

43. חח"א מסר את גרסתו לכך שהמתלוננת נשארה "בלי ציפורניים" לאחר האירוע נשוא כתב האישום:

"...שהיא ראתה אותי שישבתי בכיסא של הנהג, היא ראתה אותי מהצד, ראתה מה שעשתה לי והיא סובבה אותי, היא הסתכלה על הציפורניים שלה, היא הבינה שכל השריטות והחבלות נגרמו ע"י הציפורניים שלה והתחילה לכסוס ציפורניים על מנת להביא לי אותם. כלומר לזרוק אותם .. אני חושב שהציפורניים שלה זה מה שהביא אותה למצב שהיא ראתה אותי ככה. אני אומר ומבהיר לשאלת בית המשפט כי היא ראתה מה הציפורניים שלה עשו ולכן כאקט של חרטה פעלה להסרתן".

44. לשאלת התובע מדוע אמר חח"א בעימות עם המתלוננת (ת/16) שהוא **"מבקש סליחה"** השיב: **"על כלום. אני לא זוכר שאמרתי דבר כזה"**.

45. בסיום עדותו של חח"א, הורה בית המשפט למעון לנשים מוכות בו שהתה המתלוננת להעלות על הכתב את השתלשלות העניינים ביחס להגעתה של א"ב למעון, ובאשר לשאלה האם קשור הדבר לנאשם חח"א. יצוין, כי הצו ניתן ביוזמת בית המשפט, על מנת לנסות ולהעמיק בחקר האמת, ככל הניתן, וזאת עוד טרם סיום שמיעת פרשת ההגנה; על כן, העיתוי של הוצאת הצו, בלבד, נעשה בהסכמת הצדדים.

46. בדיון ביום 17.4.2019 סומנה התייחסות המעון לנשים מוכות כבמ/1. על פי במ/1 נמסר על ידי המעון לנשים

מוכות כי עם הגעתה למקלט דיווחה א"ב על האירוע נשוא כתב האישום.

47. הגב' א"א, אימו של הנאשם העידה להגנתו. רוב עדותה לא היה רלוונטי כלל לשאלות שבמחלוקת. עם זאת, יצוין כי האם סיפרה שהמתלוננת ניסתה להיכנס לביתה בעת שהיה צו הרחקה תלוי ועומד בינה לבין הנאשם, והוסיפה: **"היא קפצה דרך הגדר וצעקה מחלונות, עלתה על החלון שלו איזה יום. היא היתה בהרחקה ואמרתי לו אל תביא לה משטרה"**.

48. לאחר סיום שמיעת עדותה של גב' א"א, התפרץ הנאשם ופנה לבית המשפט, בקום רם ומתוך סערת רגשות, כך:

"מה שאתם עושים לי כל התקופה הזאת - זה לא צודק, לא שאני מדבר אחרי חמש שנים דקה אחת ואתם לא מוכנים לשמוע. תתביישו לכם, אני בז לכם! אתה [בית המשפט] היום אולי גיבור עלי, אבל אני מבטיח לך שכשתעמוד מול בורא עולם - אתה לא יכול, הרגתם אותי על כלום! [צועק בהיסטריה] כל החלטה שלכם לא מעניינת אותי בכלל, אתם יכולים להחליט מעכשיו עד מחרתיים - רק אני קובע מתי יסתיים המשפט הזה, לא התובע, לא עורך הדין שלי. רק אני מחליט מה יהיה פה. תרשמו מה שאתם רוצים ושבת המשפט יתן איזה החלטה שהוא רוצה, אני אראה שהכל לא שווה כלום, רק מה שאני מחליט! עכשיו אתם יכולים לעשות כל מה שאתם רוצים, שום דבר לא מעניין אותי."

49. טרם סיום פרשת ההגנה, ביקשה ההגנה להגיש מכתבים שכתבה המתלוננת לכאורה, אולם בית המשפט דחה את בקשתה נוכח העובדה כי אלה לא הוצגו בפני המתלוננת בחקירתה, ללא כל טעם. בהמשך, ביקש הנאשם להשמיע לבית המשפט הקלטה, ולשאלת בית המשפט מה תוכן ההקלטה השיב: **"אתם תכף תשמעו"**. נוכח תשובת הנאשם, ונוכח העובדה כי הלכה למעשה לא נשמעה כל הקלטה במשך דקות ארוכות, קבע בית המשפט כי ההגנה תכריז על סיום פרשת ההגנה.

הסניגורית ביקשה מבית המשפט להגיש את ההקלטה ביחד עם סיכומי ההגנה, ובקשתה נדחתה.

50. פרשת ההגנה הסתיימה, ולאחריה הנאשם היה נסער מאוד, והוזמנו מאבטחים לאולם בית המשפט. נוכח האמור, קבע בית המשפט כי סיכומי התביעה יישמעו, בעל פה, והנאשם שוחרר ללכת לדרכו, כפי מבוקשו.

סיכומי התביעה

51. התובע ביקש להרשיע את הנאשם בכל עובדות כתב האישום המתוקן, כאשר לשיטתו מצא כי עדות המתלוננת היתה מהימנה, ויש לתת אמון בגרסתה.

המאשימה ציינה כי מארג הראיות שהוצגו לבית המשפט על ידי התביעה תומך בעדות המתלוננת ומחזק את מהימנותה.

לשיטת התובע, לגרסתה של א"ב קיימים חיזוקים בחומר הראיות כגון צילומי החבלות שנגרמו לה בתאריך נשוא כתב האישום, המסמכים הרפואיים, עדותו של לסרי, וגרסתה של גב' ל"ר, הסבתא.

בהמשך, נסוג התובע מן הטענה לפיה עדותה של המתלוננת, לבדה, יכולה לעמד בנטל הדרוש להרשעה, כהאי ליטנא: **"העניין הוא שאם התיק היה מושתת רק עליה [על המתלוננת, ש.ב.] היינו במצב ראייתי שונה... אם היתה רק המתלוננת והמכתב בית המשפט היה מסתכל ואומר - מה אתה רוצה ממני?...".**

התובע הדגיש כי תשובת המעון לנשים מוכות (במ/1) מחזקת אף היא את הראיות נגד הנאשם, אך הוסיף: **"הייתה רק את המתלוננת והמכתב מהמעון בית המשפט היה מרים גבה ובצדק אבל אנחנו לא שם...".** המאשימה טענה כי אין לתת אמון בגרסת הנאשם, בהיותה "מיתממת", לא עקבית, כבושה וחלקה אף לא הוטח במתלוננת.

52. ההגנה הגישה סיכומיה בכתב, וביקשה מבית המשפט להורות על זיכוי של הנאשם. ההגנה סקרה באריכות את עדות המתלוננת בבית המשפט, וטענה כי לא ניתן לקבוע ממצאים על בסיסה.

לשיטת הסניגורית, המתלוננת עשתה רושם בלתי מהימן בעדותה, ואף לא זכרה במהלכה חלקים ניכרים מהאירוע נשוא כתב האישום. ההגנה טענה עוד, כי חלק מגרסת המתלוננת היה כבוש, וסתר את דבריה שלה במשטרה.

ההגנה הצביעה על כך שא"ב הודתה בבית המשפט בכך ששיקרה לחוקרת המשטרתית בקשר לשירותה הצבאי, וטענה כי גם בכך יש כדי לכרסם במהימנות עדותה.

לשיטת ההגנה, מכלול הראיות בתיק אינן מחזקות את גרסת המתלוננת, וחלקן אף מחלישות אותה.

ההגנה ביקשה מבית המשפט לתת אמון בגרסת הנאשם, בהיותה מהימנה ועקבית למן הרגע הראשון. בנוסף, עמדה ההגנה על מחדלי חקירה אשר היה בהם כדי להחליש את ראיות התביעה במקרה דנא.

דין והכרעה: נותר ספק סביר באשמתו של חח"א

המצב הראיתי - גרסת א"ב אל מול גרסתו של חח"א: מילה נגד מילה

53. התביעה טענה כי ההכרעה בשאלת אשמתו של הנאשם במקרה דנא לא מבוססת על "מילה נגד מילה", שאלמלא כן - "היינו במצב ראייתי שונה". לשיטת התביעה, הרשעת הנאשם מתבססת על עדות המהימנה של המתלוננת, ועל ראיות התביעה המחזקות אותה.

54. לכאורה (ורק לכאורה) יכול היה להיות טעם בטענתה של התביעה: הגישה צילומי חבלות על גופה של המתלוננת (ת/1-5), מסמכים רפואיים בקשר לחבלות האמורות (ת/6), עדות על מצבה של המתלוננת מיד לאחר האירוע נשוא כתב האישום (הגב' ל"ר), עדות עד ראייה אובייקטיבי (מר לסרי) שהגיע למקום בעיצומו של האירוע נשוא כתב האישום, ואף מכתב ממעון לנשים מוכות שתמך, לשיטת התביעה, בגרסת המתלוננת.

דא עקא, שעיון מדוקדק בראיות התביעה מעלה כי **אין** בהן תמיכה מובהקת בגרסת המתלוננת דווקא, והן יכולות, לפחות בחלק מן המקרים, כמפורט להלן, לעלות בקנה אחד דווקא עם גרסתו של הנאשם.

55. בנסיבות אלה, ומשהתביעה לא הגישה כל ראיה "חיצונית" (קרי, שלא מפי המתלוננת) בקשר לאירוע נשוא כתב האישום, התמונה הראייתית שנוצרה מציינת את גרסת א"ב אל מול גרסתו של חח"א, מילה נגד מילה.

56. העובדה שאין לקבוע ממצאים על בסיס עדותה של המתלוננת בלבד עלתה אף בסיכומי התביעה, ולא בכדי; הגם שבחקירתה הראשית של המתלוננת בבית המשפט היא הותירה רושם חיובי, ולא ניכר כי באה חדורת מוטיבציה להשחיר, להגזים או להפליל את חח"א, הרי שבכל זאת, בחקירתה הנגדית התגלו סתירות ונותרו שאלות מהותיות בלתי פתורות, אשר עוררו ספק סביר באשמתו של חח"א.

57. זאת יש לומר, מיד ובאותה נשימה: גם עדותו של הנאשם לא היתה חפה מקשיים, מהותיים, אולם אין בכך ולא כלום, בנסיבות דכאן; על בית המשפט לבחון האם הוכחה אשמתו של הנאשם, אם לאו, ולא ניתן להסתפק בהעדפת גרסא אחת על פני רעותה, רק בשל כך שהאמפיתיה במקרה נתונה למתלוננת, או מפני ששכנעה מעט יותר מזו של הנאשם, משל במשפט אזרחי עסקינן. לענין זה, הגם שמובן מאליו, ראו נא למשל את קביעתו של בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.8.2016) (להלן: "**עניין חליוה**") מפי כבוד השופט (כתוארו אז) מלצר:

"כאשר בית המשפט דן נאשם במצב שבו כל מה שיש לפניו הוא גרסת עד מול גרסת הנאשם - על בית המשפט לא לשאול את עצמו לצרכי הרשעה מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד, או הנאשם, אלא לשאול עצמו האם מהימנות גרסתו של העד - עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמתו של הנאשם".

58. טרם דיון לגופן של הראיות והגרסאות הסותרות, מצאתי להתייחס למחדלי המדינה, הפועלות לטובת הנאשם.

מחדלי החקירה

59. בתיק זה התקיימו מחדלי חקירה היורדים לשורשו של עניין, ובראשם: העדר איתור מצלמות הכספומט הסמוך למקום האירוע, ללא הסבר סביר, אשר ייתכן שתיעדו לפחות חלק מהאירוע **בזמן אמת**. די במחדל זה כדי לכרסם באופן משמעותי בראיות התביעה, קל וחומר כאשר הנאשם ביקש, הפציר ממש, מספר פעמים, למן הרגע הראשון

בחקירתו במשטרה, כי יאספו צילומי אותו כספומט "מזכה"; לשווא.

כמפורט לעיל, החוקרת הובר השיבה לשאלה מדוע פעולה זו (איתור סרטי הכספומט) לא נעשתה"כך: "אין בידי להשיב על כך...יש קצין שמחליט, זה לא שאני מורה על משהו".

60. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי המשטרה **מחויבת** לבצע פעולות חקירה על מנת להגיע לחקר האמת, ושעה שפעולת חקירה בעלת פוטנציאל מזכה לא נעשתה, תפעל עובדה זו לטובת הנאשם; כך בית המשפט העליון מפי כבוד השופט מלצר בעניין **חליוה** בעמוד 33:

"...מן האמור לעיל עולה כי כאשר ניתן, במאמץ סביר, לאסוף ראיות נוספות, ובמיוחד ראיות של עדים ישירים לאירוע, או ראיות אובייקטיביות בטבען - הרי שיש מוצא מאותו הכרח אודותיו דיברתי לעיל. במצבים שכאלה, המשטרה נדרשת להשיג את הראיות הנוספות, וזאת בדרך של זימון העדים הרלבנטיים, או בדרך של "יציאה מחדר החקירות" ותיעוד הממצאים בזירה. לא בכדי קבע חברי, השופט י' דנציגר, במקום אחר כי: "כאשר מדובר בדיני נפשות יש לנקוט בכל הליך חקירתי מתאים, בגדרי החוק, שיכול לסייע בחשיפת האמת" (עניין חזיה, בפיסקה 65).".

ובהמשך, בעמוד 35:

"... לצורך ההכרעה בערעור שבפנינו, די איפוא לקבוע את הדברים הבאים: כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, וכאשר מתוכנה ומבירורה של התלונה מסתבר כי ההכרעה בבית המשפט תתבסס על "גירסה מול גירסה", וכאשר נמצא כי ישנם עדים ישירים לאירוע - המשטרה חייבת לחקור את העדים הנ"ל, כל עוד הדבר איננו כרוך במאמץ בלתי סביר. הימנעות מזימונם ומחקירתם של עדים בנסיבות אלה עלולה לעלות כדי מחדל חקירתי של ממש, המקפח את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, ובכך להצדיק את זיכויו מן האישום הרלבנטי".

61. חובה היה על היחידה החוקרת לנסות ולהתחקות אחר מצלמות הכספומט, במיוחד כאשר לא היתה מחלוקת בין הצדדים שלפחות תחילתו של האירוע האלים החל ברחוב, ובהחלט ייתכן כי צולם. למצער, היה על המשטרה לשלול טענה זו של הנאשם.

במהלך ניהול המשפט ניסתה **ההגנה** לפנות לבנק נשוא הכספומט המצלם, אולם ניסיון זה נעשה כעבור שנים - ונראה לכאורה כי לא העלה דבר (לא נמסר דיווח רשמי בענין, לבית המשפט).

62. מעבר למחדל חקירה משמעותי זה, נמנעה התביעה מהזמנת אמה של המתלוננת לעדות בקשר לחבלותיה של א"ב, ולתמונות שטענה המתלוננת שנמצאו בחזקתה, ובעיקר בנושא סיבת הפנייתה של בתה למעון לנשים מוכות. למעשה, התביעה ויתרה על עדותה של האם, ואף לא ביקשה להגיש את חקירתה במשטרה.

63. מחדל נוסף הרובץ לפתחה של התביעה הוא העדר הגשת חוות דעת רפואית שהיה בה כדי להוכיח קשר סיבתי (אם בכלל) בין החבלות שהופיעו בתמונות ובמסמכים הרפואיים שהוגשו (ת/1- ת/6) לאירוע נשוא כתב האישום, כאשר קשר סיבתי זה לא הוכח ברמה הנדרשת בפלילים באופן "הדיוטי" (ראו פירוט להלן).

ולבסוף, התמונה היחידה שנשמרה אצל גב' ל"ר, סבתה של המתלוננת - בה לכאורה היה תיעוד לחבלותיה של האחרונה שנגרמו בעקבות האירוע נשוא כתב האישום - לא הוגשה, חרף הצהרת התביעה כי תוגש בהמשך.

64. מחדלי החקירה בתיק זה, ובראשם הימנעות מוחלטת מאיתור מצלמות הכספומט, ללא כל טעם, חרף תחינות הנאשם - הפחיתו ממשקל ראיות התביעה, והצטרפו לעדותה הבלתי-עקבית של המתלוננת, כמפורט להלן.

עדותה של המתלוננת לא היתה עקבית, וראיות התביעה לא תמכו בה

65. במהלך ניהול המשפט הוכח כי א"ב שינתה את גרסתה, מספר פעמים, על פי מניעה שלה; כמפורט בהרחבה לעיל, א"ב אישרה כי מספר חודשים לאחר מסירת תלונתה במשטרה בקשר לאירוע נשוא כתב האישום, היא כתבה מכתב אשר היה בכוונתה להציגו ליחידה החוקרת במטרה **לחזור בה** מעדותה. א"ב כתבה במכתב, בין היתר, את הדברים הבאים:

"... דאגו לעשות לי את אחד התרגילים המשטרתיים שלכם - ללכלך על חח"א. שהוא לא בן זוג ראוי לי כי הוא בכלל לא מכיר אותי ולא יודע לתת פרטים עלי.. שירי החוקרת שחקרה אותי דאגה לספר לי שקרים שחח"א הוא זה שהתלונן עלי ובמידה ולא אגיש תלונה מנגד, אכנס לכלא, בגללו. זה נקרא לתפוס ילדה תמימה ולעבוד עליה בעיניים. יום לאחר מכן, אחרי שזומנתי לחקירה נוספת, אני עצמי, אמא שלי ואפילו סבתא שלי ביקשנו לבטל את הכל, מתוך חרטה והבנה שיש איזשהיא תרמית שנפלתי בה. הטענה של שירי החוקרת היתה שכבר לא ניתן לבטל דבר, החומרים הועברו לפרקליטות. היום, אחרי שנה של תסכול וכעסים עצמיים עמוקים, אחרי שהגעתי לדיכאון עבד ושנאה עצמית הבנתי שהמשטרה היא זו שאשמה... אני מודה שהקצנתי עם הרבה דברים שסיפרתי בחקירה הראשונה מכעסים ובלבול והסיבה העיקרית היתה כי לחצו עליי ואפילו איימו שאני זו שאעצר במידה ולא אשתף פעולה. הסיבה שאני פונה אליכם היום לבטל את התיק הזה...אני מבקשת למחוק את התיק הזה מזהות שתינו, מפני שבכל מקרה אגיע ליום המשפט של חח"א... ואגיד את כל זה מול השופט... הודות לכם - לקחתם ממני את אהבת חיי והרסתם אותנו".

המתלוננת בחקירתה הנגדית בבית המשפט, אישרה את תוכן המכתב, וטענה שהוא נכתב על ידה מספר חודשים לאחר האירוע נשוא כתב האישום, ביחד עם חח"א, וזאת מפני "**שהייתי איתו עדיין**"; כך העידה א"ב, בין היתר, בעניין זה:

"ש. את מאשרת כל מה שכתוב פה [נ/2 - ש.ב.]?

ת. כן. הדברים נכונים... אני וחח"א רשמנו ביחד את המכתב, היו כמה פעמים שהלכתי לדובנוב 10 כדי

למצוא איך אני מבטלת את התיק הזה, מפני שהייתי איתו עדיין..."

66. הנאשם מצידו טען שהוא כי קיבל את המכתב לתיבת הדואר בביתו, ולא נטל כל חלק בכתיבתו. חח"א הדגיש כי לא ניהל קשר זוגי עם המתלוננת לאחר האירוע נשוא כתב האישום.

67. בקשר למכתב זה נותרו סימני שאלה רבים אשר לא הובררו די הצורך; כך למשל, טענה המתלוננת במכתבה כי אמה וסבתה התלוו אליה לתחנת המשטרה בבקשה "לבטל את התלונה", והחוקרת הובר השיבה פניהן ריקם. גב' ל"ר והחוקרת הובר לא נשאלו האם אכן נעשתה פנייה כזו, אם לאו. הדבר גם לא עולה בקנה אחד, או לפחות מעלה סימן שאלה, ביחס לטענה לפיה היתה זו אמה של א"ב, אשר הפנתה אותה למעון לנשים מוכות; אותה אם שמפנה את בתה למעון לנשים מוכות מתלווה לבתה למשטרה, על מנת לסגור תלונה נגד מי שמתנכל ונוהג באלימות כלפי בתה?

יתכן כי מכתב זה לא היה מונח בידי התביעה במהלך פרשת התביעה, וממילא שאלות אלו נותרו פתוחות. החוקרת שירי הובר שללה בחקירתה הנגדית את דבריה של המתלוננת במכתב לפיהם אוימה על ידה (למען הסר ספק: אני בהחלט מאמין לשוטר).

68. מאליו מובן כי יש בחוסר העקביות של המתלוננת כדי לכרסם באופן ממשי בעדותה, וברי כי לפחות אחת מגרסאותיה איננה אמת: או זו הכוללת את התלונה, או זו ה"מבטלת" אותה.

גם אם אניח כי א"ב וחח"א כתבו מכתב זה יחדיו (ואיני קובע מסמרות בעניין זה), הרי שלא יכול להיות חולק על כך שהמתלוננת ניסתה לשלוח מכתב שתוכנו אינו אמת, לכאורה ולשיטתה - למשטרה, משום שרצתה להיטיב את מצבו המשפטי של בן זוגה. מאידך גיסא, ייתכן כי האמור במכתב הוא אמת, ודווקא תלונתה המקורית של המתלוננת היא שאינה נכונה: כך, למשל, אישרה המתלוננת בעדותה בבית המשפט את דבריה במכתב לפיהם היתה שרויה בלחץ בחקירתה במשטרה (בעקבותיו "הפלילה" את חח"א), ופחדה מהחוקרת הובר.

69. הנה כי כן, גרסתה של המתלוננת תלויה במצבה הזוגי, ולמרבה הצער, כיום לא ניתן לקבוע בוודאות דבר, שהרי **ככל שהחליטה המתלוננת לא לומר אמת "לטובת" הנאשם, אין להוציא מכלל אפשרות כי לא אמרה אמת, אולי דווקא "לרעתו".** אין לדעת, אם היה כך, או היה אחרת.

70. אות נוסף לחוסר העקביות בגרסת המתלוננת נמצא גם בעימות שנערך בינה לבין חח"א, ביום האירוע נשוא כתב האישום. במהלך העימות, הטיחה המתלוננת בחח"א את האשמותיה, ודרשה שיתנצל בפניה. ואולם, בסיום העימות, אמרה א"ב שחח"א לא הרביץ לה, אלא היא זו שתקפה אותו.

מצפייה בעימות נראה לכאורה שא"ב אמרה את הדברים כדי "לרצות" את הנאשם אשר התחנן על נפשו וביקש ממנה

שתגיד את ה"אמת". יחד עם זאת, המתלוננת לא שינתה (שוב) את גרסתה לפיה היא התוקפת, **גם לאחר שהחוקרת הובר הבהירה לה כי היא עלולה להיחקר על מסירת ידיעה כוזבת במשטרה**^[1].

בעדותה בבית המשפט טענה תחילה המתלוננת שאינה זוכרת כי חזרה בה מתלונתה במהלך העימות, ולאחר מכן הסבירה זאת בכך שחח"א היה עימה "באותו חדר", והוא ביקש ממנה "לא לשקר" (תוך שסימנה מרכאות בידיה).

71. גם במקרה זה, נראה כי המתלוננת לא מהססת למסור גרסאות סותרות ליחידה החוקרת, בין אם "לטובתו" של חח"א, ובין אם "לרעתו", ועדותה משתנה לפי מצבם הזוגי באותה עת, בעקבות תחינותיו של הנאשם, או מטעמים אחרים, השמורים עם המתלוננת.

72. במקרה דנא, לא היה בפי המתלוננת כל הסביר סביר לשינוי החזיתי בגרסאותיה, באופן שיש בו כדי לאיין את הפגיעה במהימנות גרסתה; המתלוננת, כמפורט לעיל, העידה כי היא בחרה לחזור בה מתלונתה לאור מצבה הזוגי, ולאחר מכן - לאור תחינותיו של הנאשם ו"נוכחותו בחדר".

למען הסר ספק יובהר, כי עלה מהראיות שהוגשו במהלך המשפט שהחשש מפניו של חח"א (ככל שהיה) לא היה הטעם לשינוי גרסאותיה של א"ב, ואף התביעה לא טענה זאת. ודוק: התביעה טענה באופן מפורש בסיכומיה כי הסיבה לשינוי הגרסה היתה "אהבה": **"... נבקש לתת מהימנות מלאה לעדותה, עדותה עניינית, לא העצימה ולא הגזימה, סיפרה על האירוע ועל מערכת היחסים, סיפרה מדוע גוננה על הנאשם והסבירה למה. במילה אחת פשוטה - אהבה"**.

73. א"ב אישרה בחקירתה הנגדית בבית המשפט כי לאחר האירוע נשוא כתב האישום היא ניסתה ליצור קשר עם חח"א, אשר לא השיב לפניותיה והתחננה בפניו ש"סיר אותה מהחסימה". הסניגורית תהתה האם א"ב פחדה מפניו של חח"א באותה התקופה, והמתלוננת השיבה: **"הרגשתי מאוימת אולי, אבל בלי קשר הרגשתי מאוהבת לחלוטין.."**; ולאחר מכן הוסיפה - **"לא הרגשתי מאוימת, הרגשתי מאוהבת"**.

מצפייה בעימות שנערך בין א"ב לחח"א עלה כי היא לא חששה להרים את קולה לעברו כאשר ראתה לנכון לעשות כן, ופנתה אליו באסרטיביות במילים כגון "תסתום את הפה", ועוד כהנה וכהנה.

74. כמפורט לעיל, המתלוננת שהתה במעון לנשים מוכות כשלושה חודשים לאחר האירוע נשוא כתב האישום; ברם, גם עובדה זו אינה מצביעה בהכרח על כך שא"ב חששה מפניו של חח"א, שכן, כמפורט בהרחבה להלן, סיבת הפנייתה לשם לא הוכחה ונותרה עלומה.

75. לאור דבריה של המתלוננת עצמה בעדותה בבית המשפט לפיהם "אולי" או "לא" הרגישה מאוימת מפניו של חח"א, ונוכח התנהגותה במהלך העימות, ומשלא הובררה סיבת הפנייתה למעון לנשים מוכות, סבורני כי הטעם

לשינוי בגרסאותיה לא היה פחדה מפני הנאשם, אלא רצונה להטיב עימו או להזיק לו, או כל טעם אחר המנוי עימה, לפי מצבם ה"רומנטי" בעת הרלוונטית.

76. גם העובדה לפיה המתלוננת לא היססה לספר ליחידה החוקרת פרטים שאינם תואמים את המציאות - קיבלה אישור במהלך עדותה בבית המשפט, עת סיפרה כי מסרה לחוקרת הובר פרטים לא נכונים בקשר לשירותה הצבאי; כמפורט בהרחבה לעיל, המתלוננת השיבה לסניגורית כי סיבת שחרורה מהצבא היא "סוד", והיא אינה יודעת מדוע לא סיפרה לחוקרת הובר את האמת:

"ש. למה את צריכה לשקר לשירי ?

ת. לא יודעת מה חשבתי שאמרת את זה.

ש. אז למה שנאמין לך על מה שאת אומרת?

ת. את לא חייבת להאמין."

77. נוכח כל האמור לעיל, אין מנוס מלקבוע כי שינוי גרסאותיה של א"ב מחליש בהחלט את מהימנות עדותה באופן שלא ניתן לבסס באמצעותה הרשעה במשפט פלילי. אולם, בכך לא די; גם ראיות התביעה האחרות אינן מחזקות את עדותה של א"ב, ואף לעיתים יש בהן אף כדי להחלישה, כמתואר להלן.

לא הוכח קשר סיבתי בין החבלות שתועדו בתמונות ובדוח הרפואי לבין האירוע נשוא כתב האישום

78. ראשית יצוין כי לדוח הרפואי (ת/6) צורף "סיכום ייעוץ - שירות סוציאלי" מאת העובדת הסוציאלית רינגהם ירדן. גב' רינגהם לא מנויה ברשימת עדי התביעה בכתב האישום, והתביעה לא ביקשה בשום שלב לתקן את כתב האישום. אשר על כן - סיכום ייעוץ זה אינו קביל, וממילא תוכנו נסמך אך ורק על דבריה של המתלוננת, ובין כך ובין כך תרומתו בבירור האשמה מוגבלת.

79. המתלוננת בחקירתה הנגדית התקשתה להסביר את מקור החבלות שתועדו על גופה בצילומי המשטרה מהתאריך נשוא כתב האישום (ת/1 - ת/5). מחד גיסא, טענה המתלוננת כי החבלות המתועדות בצילומים נגרמו לה באירוע נשוא כתב האישום, ומאידך גיסא טענה שאינה זוכרת אילו מהן נוצרו באותו יום, ואילו חבלות הן ישנות, שנגרמו לה באירוע אחר.

80. במהלך עדותה בבית המשפט הציגה המתלוננת חבלות ברגליה ובכף רגלה, וטענה כי המדובר בצלקות שנגרמו לה כתוצאה מהאירוע נשוא כתב האישום.

81. נוכח העובדה שהמתלוננת מסרה כי יתכן וחלק מהחבלות המצולמות הן ישנות, ברי כי אין בתמונות אלה כדי

להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים את הקשר הסיבתי בין החבלות לבין תלונתה של א"ב.

82. לא זו אף זו, א"ב העידה, כי לפחות חלק מהחבלות נגרמו כתוצאה מ"השתוללות שלה", ולא כתוצאה ממעשיו של הנאשם, כך:

"ש. הסימן שיש לך ביד או הסימנים זה מאוד יכול להיות בגלל הטילטול שלו?

ת. נכון.

ש. מראה לך תמונה 3 (צילום זרוע שמאל - ש.ב.).

ת. אוקיי.

...

ת. את שואלת אותי שאלות כל שריטה ושריטה אם זה ממנו או מאיזה שהיא מכה? אני לא זוכרת מה היה ממנו או מההשתוללות שלי.

ש. אז החבלות יכלו להיגרם מההשתוללות שלך?

ת. יכול להיות.

ש. ההשתוללות שלך בחוץ?

ת. לא, אני לא זוכרת. אבל הכוונה היא להשתוללות ברכב

ש. יכול להיות שמהדפיקה של האגרופים בדשבורד?

ת. כן יכול להיות".

83. עיינו הרואות, כי המתלוננת העידה שמקור חלק בלתי מוגדר מהחבלות שתועדו על גופה בתאריך נשוא כתב האישום אינו "שייך" לתלונתה הנוכחית, או שנגרם לה כתוצאה מהתנהלותה היא. כמו כן, עיון מדוקדק באופן פרטני בחלק מהחבלות שנראו בתמונות תמך במסקנה כי לא הוכח קשר סיבתי בין לבין האירוע נשוא כתב האישום, כמפורט להלן.

החבלה במצח

84. א"ב סיפרה בעדותה בבית המשפט כי החבלה במצחה נוצרה כתוצאה מכך שחח"א הטיח את ראשה ב"דשבורד", אולם לא ידעה לתאר את הסיטואציה "אולי רציתי לקחת סיגריה מהדש בורד... אני לא באמת זוכרת...",

והשיבה לשאלת בית המשפט - "הוא הטיח לי את הראש בדש בורד. אני פשוט לא זוכרת איך הגענו לזה".

הסניגורית הטיחה בא"ב כי מדובר **בתלונה כבושה**, ובעדותה במשטרה היא לא סיפרה פרט מרכזי זה, ושאלה אותה שנית האם, בכל זאת, היא זוכרת את הסיטואציה. המתלוננת השיבה בשלילה והוסיפה: **"גם פעם שעברה לא ציינתי שנעקרו לי הציפורניים מהידיים. אני לא זוכרת הרבה דברים. לא התעמקתי בדברים האלה"**.

לשאלה כיצד נזכרה המתלוננת בפרט זה רק בעדותה בבית המשפט, כשלוש שנים לאחר המקרה נשוא כתב האישום, השיבה א"ב כך: **"נראה לי שביממה הזו שאתה היסטרי ואתה לא נוח, נראה לי שנזכרתי בעוד הרבה דברים עוד כמה שבועות אחרי"**.

85. בתמונות החבלות שצולמו בתחנת המשטרה (ת/1) אכן נראתה המתלוננת חבולה במצחה. הנאשם טען כי עדותה הכבושה של א"ב לא נכונה, והיא הטיחה את ראשה ב"דש בורד" מתוך תסכול, כאשר הוא שהה מחוץ לרכב; הנאשם הוסיף בעדותו **"היא דפקה את הראש שלה בדש בורד ועד היום כל האוטו שבור"**.

86. גרסתה של המתלוננת בקשר למקור החבלה שנצפתה במצחה נמסרה על ידה בעדות בבית המשפט, והיא העידה ש"לא התעמקה" במקור החבלה במצחה, ונזכרה בכך במועד כלשהו לאחר האירוע. לעומת זאת, הנאשם העיד, עוד בחקירתו במשטרה **"היא התחילה לדפוק את הראש מבחוץ גם בתוך האוטו... היא התחילה לתת מכות לכל מקום ולא ידעתי מה לעשות..."** (ת/12 עמ' 2 ש' 22-23).

יוער, כי הודעתה של המתלוננת במשטרה לא הוגשה, אולם יש להניח שהמדובר בגרסה כבושה (כאשר טענה זו הוטחה במתלוננת על ידי ההגנה, התביעה שתקה), ובכל מקרה - כתב האישום לא התבסס על גרסה זו. טענת הנאשם כי המתלוננת היא זו שדפקה את ראשה בדשבורד עלתה גם בעימות כאשר הטיח חח"א במתלוננת "את לא דפקת את הראש בתוך הדשבורד?" - ולמשמע טענה זו פשטה המתלוננת ידיה לצדדים, ונמנעה מלהשיב (ת/16).

87. הסבריה הסתומים והכבושים של המתלוננת בקשר לחבלה במצחה מחלישים אף הם את מהימנות עדותה, ומובן מאליו שתמונת חבלה זו - ת/1, אינה מחזקת את ראיות התביעה.

ציפורניה השבורות של המתלוננת

88. המתלוננת טענה בעימות שנערך בינה לבין הנאשם שהנאשם דרש ממנה להסיר את ציפורניה **"הוא ביקש ממני שאוריד את הציפורניים ... והתחיל לספור את הציפורניים אחרי שהורדתי את כולם..."**.

89. בעדותה בבית המשפט במסגרת חקירתה הראשית, העידה המתלוננת שהיא נשארה "בלי ציפורניים" כתוצאה מהאירוע נשוא כתב האישום, אולם נסיבות הסרת הציפורניים נותרו עלומות. בחקירתה הנגדית, הוצגו לא"ב תמונות

ידיה משתי זוויות שונות (ת/2, ת/5) בהן ניתן היה להבחין, בין היתר, בציפורניה. המתלוננת העידה:

"ש. מציגה לך עוד תמונות. 4 ו-9. החבלות האלה גם גרם לך הנאשם?

ת. את שואלת אותי שאלות כל שריטה ושריטה אם זה ממנו או מאיזה שהיא מכה? אני לא זוכרת מה היה ממנו או מההשתוללות שלי."

90. סבתה של המתלוננת, גב' ל"ר, העידה כי המתלוננת אמרה לה מיד לאחר האירוע נשוא כתב האישום **"היא כל הזמן בכתה, ואמרה הוא כזה דביל, הוא עשה לי צפורניים... עשה לי דם בצפורניים"** ובמקום אחר: **"...והיא כל הזמן אמרה שכואבים לה הצפורניים כי הוא עשה לה ככה (מראה תנועה של עיקום אצבעות) כאילו רצה לשבור את הצפורניים"**.

91. הנאשם העיד בעדותו בבית המשפט, כי לאחר שהמתלוננת תקפה ושרטה אותו עם ציפורניה, היא הסירה **מיוזמתה** את ציפורניה על מנת להביע חרטה על מעשיה. כך העיד הנאשם בעניין זה בבית המשפט:

"...שהיא ראתה אותי שישבתי בכיסא של הנהג, היא ראתה אותי מהצד, ראתה מה שעשתה לי והיא סובבה אותי, היא הסתכלה על הציפורניים שלה, היא הבינה שכל השריטות והחבלות נגרמו ע"י הציפורניים שלה והתחילה לכסוס ציפורניים על מנת להביא לי אותם. כלומר לזרוק אותם .. אני חושב שהציפורניים שלה זה מה שהביא אותה למצב שהיא ראתה אותי ככה. אני אומר ומבהיר לשאלת בית המשפט כי היא ראתה מה הציפורניים שלה עשו ולכן כאקט של חרטה פעלה להסרתן".

92. עולה מהאמור, כי בניגוד לעדותה של הסבתא גב' ל"ר לפיה המתלוננת סיפרה לה שהנאשם גרם לחבלה בציפורניה על ידי עיקומן, נראה שאין מחלוקת **שהמתלוננת** הסירה את ציפורניה - ולא הנאשם; הפלוגתא שנתרה היתה האם עשתה כן המתלוננת מיוזמתה, או בתגובה לדרישת הנאשם.

93. העובדה שהמתלוננת לא העידה בחקירתה הראשית בבית המשפט אודות נסיבות שבירת ציפורניה, ואף לא נזכרה בכך בעת צפייה בתמונות ידיה, ומאידך הנאשם טען כי המתלוננת הסירה את ציפורניה מיוזמתה, הותירה ספק באשמתו של הנאשם, גם בעניין זה.

בתמונות ובמסמכים הרפואיים אין סימני נשיכה

94. התביעה טענה בסיכומיה כי תמונות החבלות של המתלוננת שצולמו בתחנת המשטרה והמסמכים הרפואיים מחזקים את גרסתה של א"ב, גם בקשר לטענתה לפיה הנאשם נשך אותה בכל גופה. מעיון בתמונות (ת/1 - ת/5) עלה כי המתלוננת חבולה, אולם אין תמונה ברורה של סימני נשיכה, ולכל הפחות ניתן לומר כי בעין בלתי מזוינת, עינו של הדיוט, לא ניתן היה להבחין בסימן נשיכה.

95. הדוח הרפואי מבית החולים (ת/6) העלה כי למתלוננת חבלות מרובות בכל גופה, אולם גם שם לא פורטו החבלות באופן ספציפי.

96. הסניגורית שאלה את המתלוננת כיצד אין רואים נשיכות בתמונות, והמתלוננת השיבה כך:

"ש. כי אני לא רואה פה נשיכות?"

ת. יש אנשים שהנשיכות מופיעות קצת אחרי. אני לא רופאה...

ש. אז את אומרת שהסימנים הופיעו אחרי זה?

ת. כן, היו סימנים אדומים אבל הנפיחות ואדמומיות הופיעו אחרי."

ובהמשך:

"ש. יש לך תמונות של הנשיכות?"

ת. יש לי תמונות של נשיכות מאותו יום. אינני יודעת אם נשמרו.

ש. מה זה מאותו יום?"

ת. מכל הימים האלה של הנשיכות. מהאירוע הזה ספציפית לאמא שלי יש תמונות."

97. סימני נשיכה לא הופיעו בצילומי החבלות, אלא "סימנים אדומים" ולטענת המתלוננת - הנפיחות והאדמומיות כתוצאה מהנשיכות הופיעו "קצת אחרי". התביעה לא הציגה כל חוות דעת המצביעה על כך שהתמונות אכן מעידות על "טרומ" סימני נשיכה, ואף מהדוח הרפואי אין עולים כל סימני נשיכה באופן ספציפי.

98. לא התעלמתי מכך כי גב' ל"ר טענה בעדותה בבית המשפט, שהיא כן ראתה סימן נשיכה על ידה של המתלוננת, לאחר האירוע נשוא כתב האישום. בהחלט יתכן שכך סברה גב' ל"ר, אולם עדות זו עומדת בסתירה לתמונות שצולמו, ולעדות המתלוננת עצמה בנקודה זו, שטענה כי סימני הנשיכה הופיעו מאוחר יותר.

99. בהעדר חוות דעת רפואית הרי שלא ניתן לקבוע ברמה הנדרשת במשפט פלילי כי קיים קשר סיבתי בין החבלות שתועדו על גופה של המתלוננת נשוא התמונות והמסמכים הרפואיים, לבין ה"נשיכות" שנזכרו בעדותה של א"ב.

ניתן היה, אולי, לשפוך אור על שאלה זו אם היתה התביעה מבקשת לאתר את התמונות שהיו ברשות אמה של המתלוננת. כזכור, המתלוננת טענה כי ברשות אמה קיימות תמונות של החבלות מהאירוע נשוא כתב האישום, אולם אלו

לא הוצגו, והתביעה ויתרה על עדותה של האם.

100. לאור האמור לעיל, חרף העובדה שלכאורה היה בתמונות החבלות על גופה של המתלוננת לאחר האירוע נשוא כתב האישום כדי לחזק את גרסתה, הרי שמצב הדברים שונה: המתלוננת העידה שאינה זוכרת אילו מהחבלות שצולמו נגרמו לה באירוע נשוא כתב האישום, ואילו חבלות נגרמו לה באירוע קודם; כמו כן, המתלוננת סיפרה בעדותה כי חלק מהחבלות נגרמו לה כתוצאה מה"השתוללות" שלה-עצמה, והיא לא ידעה להבחין מה נגרם על ידי הנאשם, ומה היא עשתה לעצמה.

זאת ועוד, בתמונות לא נראו, בעין "רגילה" סימני נשיכה וגרסתה של המתלוננת בעניין זה בלבד לא מספיקה להרשעה מעבר לספק סביר, ללא חוות דעת רפואית. התמונות שתיעדו את החבלה במצחה של המתלוננת וציפורניה השבורות **לא תמכו** בגרסתה בהיותן, למצער, כבושות.

101. אשר על כן, לא הוכח קשר סיבתי בין צילומי החבלות והמסמכים הרפואיים לבין האירוע נשוא כתב האישום.

המתלוננת העידה כי אינה זוכרת דבר מהאירוע פרט ל - "מלא נשיכות בגוף"

102. זכרונה של המתלוננת בגד בה כאשר נשאלה בעדותה בבית המשפט באשר לנוסח האיומים שהושמעו כלפיה לטענתה. המתלוננת טענה שאינה זוכרת את נוסח האיומים לאור הזמן הרב שחלף מאז האירוע, ולשאלה מדוע העידה אודותיהם בחקירתה הראשית בבית המשפט אם אינה זוכרת אותם השיבה - **"כי כנראה זה היה כמו שאמרתי בחקירה שלי"**.

לשאלה האם היא אומרת את הדברים כי הם נאמרו בחקירתה במשטרה, השיבה המתלוננת: **"כי אני לא זוכרת אותם היום. אם היית שואלת אותי היום בלי לקרוא את הפרוטוקול מבחינתי אני לא זוכרת כלום חוץ ממלא נשיכות בגוף"**.

103. הנה, לא רק שא"ב לא זכרה את נוסח האיומים בחקירה הנגדית בבית המשפט, היא העידה שאינה זוכרת **דבר** מהאירוע נשוא כתב האישום "חוץ ממלא נשיכות בגוף".

העדר זכרונה של המתלוננת יכול היה, אולי, להיות מוסבר נוכח חלוף הזמן שעבר מאז האירוע נשוא כתב האישום, אולם זה לא המצב, שכן ראינו כי זכרונה של המתלוננת הוא סלקטיבי, כמפורט לעיל, באשר העידה אודות "הטחת ראשה" רק בעדותה בבית המשפט, משום ש"נזכרה" בכך במועד לא ידוע.

עדותו של עד הראייה לסרי לא תומכת בגרסת המתלוננת

104. עד הראיה לסרי טען בעדותו, לעיל, כי דפיקותיה של המתלוננת על חלון הרכב, כאות למצוקה, הם שהסבו את תשומת ליבו לרכבו של הנאשם.

בעדותה בבית המשפט, התקשתה המתלוננת להסביר מה הסב את תשומת ליבו של מר לסרי; המתלוננת העידה כי בעת שעבר לסרי "הכל היה די רגוע" אולם הוסיפה "בן אדם שעובר מבחוץ שם לב שמשו לא נורמלי... אני מדברת הרבה עם הידיים אז אולי דיברתי ככה...". לאחר רענון זכרונה, אישרה המתלוננת כי היא זו שדפקה על חלון הרכב והוסיפה "אני באמת לא זוכרת".

התביעה ביקשה לראות בעובדה שהמתלוננת סימנה לעובר האורח "סימני מצוקה" כתומכת בגרסתה. הנאשם העיד כי המתלוננת אכן דפקה על חלון הרכב, לא לפני שהודיעה לו שהיא מתכוונת "לעשות פדיחות", כך הנאשם:

"כן. הגיע אזרח הוא הלך עם הילד שלו, הוא החזיק ילד קטן ביד, זה כבר היה בעלות השחר. הוא הולך בתמימות והיא אומרת לי שהיא תתחיל לעשות בלאגן ולא מעניין אותה שום דבר. לפניו עבר עוד זוג, היא אמרה לי אתה רוצה שאעשה פדיחות? והתחילה לדפוק על החלון. הזוג לא התיחס לזה בכלל. ואז היא אמרה - איזה באסה לא נורא אבל יהיו עוד אנשים. ואז עבר הבן אדם הזה והיא התחילה לדפוק על החלון ממש, בצורה של הצילו, וזהו. הבן אדם בא ופתח את הדלת, שאל אותי למה כולי שרוט, והוא שאל אותה אם היא רוצה לצאת מהאוטו...".

המתלוננת הכחישה בחקירתה בבית המשפט שדפקה על החלון הרכב על מנת "לעשות פדיחות", יחד עם זאת, היא אישרה כי בטרם חלף לסרי על פניהם, הכל היה "די רגוע" ולא ניכר מעדותה שהיא היתה שרויה במצוקה באותה העת. להשלמת התמונה יוער, כי אין חולק שלאחר ההתגוששות בין הנאשם למתלוננת, ניסתה המתלוננת להרגיע את הנאשם בכך שישבה על ברכו ושרה לו שיר.

105. המתלוננת ציינה כי לסרי שאל את הנאשם מדוע היא חבולה: "...הוא אמר - תסתכל עליה כולה סימנים...". ברם, לסרי מסר בעדותו כי הבחין בסימני חבלה דווקא על פניו של הנאשם, ולשאלה האם המתלוננת היתה פצועה השיב - "לא היתה פצועה ממה שראיתי".

106. הנאשם אישר בעדותו במשטרה כי אחז בידה של המתלוננת, ביקש ממנה "לא לעשות את זה" וחיבק אותה. בעדותו בבית המשפט אישר כי תפס למתלוננת את ידה אולם השיב בשלילה לשאלה האם ניסה למנוע ממנה לעזוב את הרכב.

107. עולה מהאמור לעיל כי הגם שגרסתו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד באופן מושלם עם עדותו של לסרי, הרי שזה המצב בדיוק גם לעדותה של א"ב, שאף היא אינה עולה בקנה אחד עם עדותו, ועל כן אין בה כדי לחזק את ראיות התביעה. בנוסף, נסיבות "קריאתה" של המתלוננת לעזרה נותרו עלומות, קל וחומר כאשר התקשתה להיזכר בהן, ואף טענה שהכל היה "רגוע" לאחר או בעת השיר ששרה לנאשם.

גם מכתב המעון לנשים מוכות (במ/1) אינו מוביל להרשעת הנאשם

108. בבמ/1 היה כדי לתמוך רק מעט בעדותה של המתלוננת, שכן רב הנסתר על הגלוי בכל הקשור לנסיבות הגעתה של א"ב למעון לנשים מוכות. א"ב העידה בעדותה בבית המשפט כי שהתה במעון בעקבות הפניית אמה, לאחר שזו ראתה על גופה חבלות מרובות שנגרמו כתוצאה מאלימות הנאשם נגדה.

בחקירתה הנגדית, שאלה הסניגורית את א"ב כיצד הגיבה אמה לכך שהיא הראתה לה תמונות עם חבלות שחבל בה הנאשם, והמתלוננת השיבה: **"אני לא מעוניינת לענות לך"**.

הנאשם טען כי אמה של המתלוננת הפנתה אותה למעון לנשים מוכות מסיבות אחרות, שאינן קשורות אליו, כלל וכלל.

109. ראשית יוזכר שוב, כי התביעה לא ביקשה להעיד את אמה של המתלוננת ועל כן מחדל זה מפחית מראיה זו, במיוחד כאשר אין חולק כי האם היא יוזמת המהלך, ועל הטעמים לכך יכולים היינו ללמוד רק מפיה. שנית, עיון בתאריכי כניסתה של המתלוננת למעון לנשים מוכות העלה כי המתלוננת הגיעה לשם ביום 12.1.2016 - **רק כשלושה חודשים לאחר האירוע נשוא כתב האישום**.

לכך מצטרפת עובדה נוספת, לפיה הוברר כי המתלוננת לא חששה מפניו של חח"א, וזאת אף לדבריה, הרי שעיון בנ/5 העלה כי המתלוננת פנתה לנאשם במהלך שלושת החודשים האמורים, וניסתה ליצור עימו קשר; כך לדוגמא ביום 11.11.2015 כתבה א"ב לנאשם: **"אפשר שתתייחס כבר!!!! אני לא אוויר בבקשה בבקשה כברררר"**, **"יש לי חלום אחד שכל כוכב שנופל, אני מביעה את אותה המשאלה לחזור לידיים שלך הכי קרוב שאפשר!... אתה אהבת חיי. איך המשכת הלאה? הייתי החיים שלך"**.

110. לסיכום נקודה זו: הליכתה של כל אשה למעון לנשים מוכות, לרבות המתלוננת, הוא אות וסימן - כמעט חזקה ממש - כי היא סובלת מאלימות. פשיטא, כי אין אשה הולכת מרצונה למעון לנשים מוכות, אלא אם יש לה סיבה טובה מאד (או ליתר דיוק, גרועה מאד, בדמות אלימות המופעלת נגדה) - לעשות כן.

לא לחינם איפוא, כאשר שמעתי מן המתלוננת כי שהתה במעון לנשים מוכות, יצאתי מגדרי - וחרף העובדה שהתביעה לא נקטה בענין זה כל מעשה - הוצאתי צו על מנת לקבל אינפורמציה ביחס לטענתה של א"ב.

ואמנם, מסמך המעון קשר לכאורה בין התנהלותו של חח"א לבין כניסתה של המתלוננת לאותו מעון.

ברם, עיון מדוקדק במסמך מאת המקלט לנשים מוכות, בתאריך הכניסה, ביוזמת הכניסה, ובכלל - ביתר נסיבות פרשה זו, עדיין מותיר שאלות בלתי פתורות.

111. השילוב בין העובדה שהמתלוננת טענה שהיא פעלה מתוך "אהבה" ביחד עם העובדה שהיא חיפשה את קרבתו של הנאשם, אשר ניכר מתוכן ההודעות שהוא לא השיב לפניותיה, וכאשר נראה כי לא חששה ממנו (למשל, נוכח התנהגותה בעימות מולו, מיד לאחר האירוע האלים) - יוצר ספק לגבי הטעם בגינו פנתה היא למעון לנשים מוכות, או למצער - ביחס לעצם ההתרחשות המתוארת בכתב האישום, שהתרחשה כשלושה חודשים לפני הכניסה למעון. בהעדר עדותה של האם וראיות נוספות בקשר לשאלה זו, הספק פועל לטובתו של הנאשם.

112. עולה מהאמור לעיל, כי הראיות עליהן הצביעה התביעה בבקשה לתמוך בגרסת המתלוננת, אינן תומכות בה, וממילא לא ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

113. על אף שהנאשם לא עשה עלי רושם של מי שמוסר את האמת כולה, ויתרה מזאת, אף המציא סיפורים ומעשיות מהם חזר, הרי שאין בכך כדי לשמש תחליף לראיות התביעה ולנטל המוטל עליה. על כך להלן.

קשיים בגרסת הנאשם - מחזקים את ראיות התביעה אולם אינם מובילים להרשעה פלילית

114. כאמור, למעלה מהדרוש, אך בכדי לעשות מלאכתי שלמה, יאמר כי לא התעלמתי מהקשיים שהתגלו גם בגרסתו של הנאשם, כדלקמן:

א. במהלך העימות של הנאשם עם המתלוננת הנאשם אמר למתלוננת "אני מתחנן, אני מבקש סליחה". לכאורה, ניתן היה לראות באמרה זו משום "ראשית הודיה" (התביעה לא טענה זאת). מכל מקום יש לראות את האמירה הזו בהקשר שלה: טרם בקשת "הסליחה" אמרה א"ב לחח"א: "היית מבקש סליחה הכל היה נפתר". כמו כן, מיד לאחר בקשת הסליחה נשאל חח"א מדוע הוא התנצל, אם לא פגע במתלוננת והשיב: "אני לא יודע, שתירגע עם עצמה היא מסבכת אותי...".

ב. חלק לא מבוטל מעדותו של הנאשם היה כבוש, ולא עלה בחקירתו במשטרה.

ג. גרסתו הראשונית לחבלות שהופיעו על פניו לאחר האירוע נשוא כתב האישום היתה כי מדובר במשהו "ישן", ובחקירתו במשטרה טען כי נחבל בעקבות תגרה במועדון הלילה בו שהה. רק בשלב מאוחר יותר בחקירתו במשטרה טען חח"א כי המתלוננת תקפה אותו. חח"א הסביר שינוי זה בגרסתו בכך שלא רצה "לסבך" את המתלוננת.

ד. חח"א טען בעימות כי החבלות על גופה של המתלוננת נגרמו

כתוצאה מ"ריב עם ערבים" שהתרחש מספר ימים טרם האירוע נשוא כתב האישום. הנאשם הסביר גם טענה זו בכך שלא רצה "לסבך" את המתלוננת.

ה. הנאשם הכחיש בגרסתו את דבריו של לסרי אשר טען כי חח"א ניסה למנוע המתלוננת לצאת מהרכב.

ו. חלק מגרסתו של הנאשם לא הוטח במתלוננת, כך למשל טענתו כי איימה לשלוח יד בנפשה במהלך האירוע נשוא כתב האישום, וטענתו לפיה טרם יציאתם לבילוי נשוא כתב האישום ביקש לסיים את הקשר הרומנטי עם א"ב.

115. לא התעלמתי מכל אלה. אולם אפילו תוסיף את הקשיים דלעיל לעדותה של א"ב, אין הכוס מתמלאת ואין משקל הראיות חוצה את הרף הנדרש לשם הרשעה בפלילים. על כן, אני מורה על זיכוי של חח"א, ולו מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ט, 24 יוני 2019, במעמד הצדדים

[1] הצפייה בעימות בין השניים - שהיא חובה ממש - מעוררת, רק היא, ספק ביחס לכל מה שקרה בין השניים בעת האירוע, עד כדי שהשוטרת שערכה את העימות תהתה, בקול רם, אם אין המתלוננת מבזבזת את זמנה.